

EMILY RODDA

FARGLER SEHRI

DELTORA

ALTIN
KITAPLAR

10 YAŞ +

FAMILY RODDA

CANAVARLARIN VE BÜYÜLERİN ÜLKESİ DELTORA...

Tek ortak noktaları düşmanlarına duydukları nefret olan Lief, Barda ve Jasmine, sihirli Deltora Kemerini'nin kayıp yedi mücevherini bulmak için tehlikeli bir serüvene atılmışlardı.

Kemerin taşlarını tamamladıklarında, kötü kalpli Gölgeleğin Efendisi'ni alt edebileceklerdi.

Lief ve arkadaşları, altın sarısı topaz ve muhteşem yakutu bulmayı başarmışlardı. Bu iki mücevherin gizemli güçleri onlara üçüncü taşı bulma yolunda daha çok cesaret ve güç vermişti. Ancak, hiçbiri yasak Fareler Şehri'nde kendilerini nelerin beklediğini bilmiyordu...

ISBN 978-975-21-1089-2

9 789752 110892

ALTIN
KITAPLAR

KİTABIN ORJİNAL ADI	DELTORA QUEST CITY OF THE RATS
YAYIN HAKLARI	© SCHOLASTIC AVUSTRALYA PTY. LTD. 2000 AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
METİN VE GRAFİK GRAFİKLER	EMILY RODDA. 2000 KATE ROWE
KAPAK İLLÜSTRASYONU KAPAK İLLÜSTRASYONLARI	MARC MCBRIDE. 2000 MARC MCBRIDE
BASKI	1. BASIM / HAZİRAN 2009 AKDENİZ YAYINCILIK AŞ Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1089 - 2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

DELTORA

FARELER ŞEHİRİ

EMILY RODDA

TÜRKÇESİ
FERHAN ERTÜRK

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

- 1 * *Sessizlik Ormanı*
- 2 * *Gözyaşı Gölü*
- 3 * *Fareler Şehri*
- 4 * *Kum Bataklığı*
- 5 * *Korku Dağı*
- 6 * *Canavar Labirenti*
- 7 * *Kayıp Vadi*
- 8 * *Del' e Dönüş*

İÇİNDEKİLER

1- TUZAK	9
2- KIZARMIŞ ET	16
3- YOLCULAR İÇİN HER ŞEY	22
4- PARA OLMADAN OLMAZ	30
5- PAZARLIK	37
6- YOFARRE	44
7- TUHAF ÂDETLER	51
8- MAHKEME	58
9- MUTFAKLAR	66
10- DELİK	73
11- ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ	80
12- BUNA İŞ DENİR	88
13- GENİŞ NEHİR VE ÖTESİ	95
14- FARELERİN GECESİ	102
15- ŞEHİR	108
16- REEAH	114
17- UMUT	122

*Korku
Dağı*

*Kum
Bataklığı*

*Canavar
Labirenti*

*Kayp
Vadi*

DELPHORA

Gölgeler Ülkesi

Gözyaşı
Gölü

Sessizlik
Ormanı

Fareler
Şehri

Del

İLKER Sİ

Öykü Öncesi...

Babasının, o daha doğmadan verdiği sözü yerine getiren on altı yaşındaki Lief, büyülü Deltora Kemerî'nin yedi mücevherini bulmak için büyük bir maceraya atılır. Kemer, Lief doğmadan birkaç ay önce Deltora Krallığı'nı büyü ve müthiş Gri Muhafızlarının yardımıyla işgal edip halkını köle eden Gölgelelerin Efendisi'nin zulmünden kurtaracak tek şeydir.

Ametist, topaz, elmas, yakut, opal, lapis-lazurit ve zümrütten oluşan mücevherler Gölgelelerin Efendisi'nin, krallığı ele geçirmesi için çalınmıştı. Artık ülkenin karanlık ve korkunç yerlerinde gizlenmiş durumdaydılar. Mücevherler, Deltora Kemerî'ndeki yerlerine konursa, Deltora tahtının vârisi bulunabilir ve Gölgelelerin Efendisi'nin zulmü sona erebilirdi.

Lief'in yol arkadaşları; bir zamanlar bir saray muhafızı olan Barda adındaki adam, Korkunç Sessizlik Ormanı'nda tanıştıkları Lief yaşlarında vahşi bir öksüz kız olan Jasmine'di.

Sessizlik Ormanı'nda Yaşam Zambakları nektarının inanılmaz şifa güçlerini keşfederken bir yandan da ilk mücevheri bulmayı başardılar: Sadakatin sembolü olan altın topazın yaşayanları ruhlar dünyasıyla bağlantıya sokma ve zihni temizleme gücü vardı. Gözyaşı Gölü'nde, Büyücü Thaegan'ın kötü büyüsünü bozup, Raladin ve D'Or halkının üstündeki laneti kaldırdılar. Sonra da ikinci mücevheri buldular: Sahibi bir felakete karşılaşılabileceği zamanda rengi soluklaşan ve mutluluğun simgesi olan büyük yakuttu bu.

Devamı...

1

TUZAK

Lief, Barda ve Jasmine şişen ayaklarıyla yorgunluktan bitkin bir durumda, batıdaki efsanevi Fareler Şehri'ne doğru yol alıyorlardı. Hedefleri hakkında, kötülük dolu bir yer olduğu, halkı tarafından çok önce terk edildiği dışında pek bir şey bilmiyorlardı. Ama Deltora Kemerinin kayıp yedi mücevherinden birinin orada gizlendiğinden neredeyse emindiler.

Bütün gün durmadan yürümüşlerdi ve şimdi, parlayan güneş ufka doğru kayarken bir dinlenme molası için can atıyorlardı. Ama yürüdükleri yolda, derin araba tekerleği izleri vardı ve dikenli çalılırların yayılıp bütün araziye kapladığı bir ovidan geçiyordu. Dikenli bitkiler yol kenarlarına göz alabildiğince aralıksız dizilmişlerdi.

Lief iç çektik ve rahatlamak için gömleğinin altında gizlenen kemere dokundu. Artık üstünde iki mücevher vardı: altın rengi topaz ve koyu kırmızı yakut. İkisi de büyük zorluklarla ele geçirilmişti ve onları kazanırken korkunç şeyler olmuştu.

Son iki haftayı yanlarında geçirdikleri Raladin halkı onların kayıp mücevherleri bulma görevini bilmiyordu. Onlarla beraber

Emily Rodda

yakutu arayan Ralad'ı Manus, bu sırrı gizli tutacağına yemin etmişti. Ama kötü Gölgelelerin Efendisi'nin dostu kötü büyücü Thaegan'ın ölümüne neden oldukları bir sır değildi. Thaegan'ın on üç çocuğundan ikisinin anneleriyle beraber öldüğü de öyle... Ralad'lar en sonunda Thaegan'ın lanetinden kurtulmuş, söyledikleri neşe dolu şarkılarda onları yaptıklarından dolayı övmüşlerdi.

Ralad halkını bırakıp gitmek zor olmuştu. Gizli köyün mutluluğunu, güvenliğini, sıcak ve yumuşak yataklarını, lezzetli yiyeceklerini ve Manus'u bırakıp gitmek zordu. Ama bulunması gereken daha beş mücevher vardı. Onlar kemerin üzerlerindeki yerlerini alana kadar Gölgelelerin Efendisi'nin Deltora üzerindeki zalim yönetimi son bulmayacaktı. Üç arkadaşın yola çıkması gerekiyordu.

"Bu dikenler ne zaman bitecek!" diye şikâyet etti Jasmine. Sesi Lief'in düşüncelerini bozmuştu. Dönüp ona baktı. Her zamanki gibi Filli adındaki küçük kürklü yaratık omzuna yerleşmiş, Jasmine'in gür, siyah saçlarının arasından göz kırpyordu. Asla gözden uzaklaşmayan kuzgun Kree, yakındaki dikenli bitkilerin üstünde uçup böcek yakalıyordu. En azından o karnını doyurabiliyordu.

"İleride bir şey var!" diye seslendi Barda. Yolun kenarında parıldayan bir beyazlığı gösterdi.

Merak ve umut içinde hızla oraya gittiler. Orada dikenli bitkilerin arasından çıkan, tuhaf bir tabela vardı.

“Bu da ne demek?” diye mırıldandı Jasmine.

“Sanki bir dükkânı işaret ediyor gibi.” dedi Lief.

“Dükkân nedir?”

Lief şaşkın bir ifadeyle kıza baktı. Sonra, hayatını Sessizlik Ormanı’nda geçirdiğini ve kendileri için sıradan olan pek çok şeyi onun hiç görmediğini hatırladı.

“Dükkân, bir şeyler satılıp alınan yerdir.” diye açıkladı Barda. “Yel şehrindeki dükkânlar gösterişsiz ve çoğu kez de kapalıdır. Bir zamanlar, yani Gölgelelerin Efendisi’nden önce, insanlara yiyecek, içecek, elbise ve başka şeyler satan bir yığın dükkân vardı.”

Jasmine başını yana eğerek ona baktı. Lief onun hâlâ söylenenleri anlayamadığını fark etti. Onun için yiyecek ağaçlarda yetişir, içecek de derelerde akardı. Diğer şeyler ya bulunur ya da yapı-lırdı; olmadı, onusuz yaşadınız.

Yorgunluklarını unutmaya çalışıp alçak sesle konuşarak yolculuklarına devam ettiler. Ama kısa bir süre sonra hava iyice karrardı, onlar da yolu görebilmek için bir meşale yaktılar. Barda

titreşen meşaleyi alçakta tutmaya çalışıyordu, ama hepsi de onun havadan görülebileceğini biliyorlardı.

Kolayca izlenebiliyor olmaları fikrinden hiç de hoşlanmıyorlardı. Gölgelelerin Efendisi'nin casusları şu an bile gökyüzünde devriye geziyor olabilirlerdi. Hem, henüz Thaegan'ın bölgesinin sonuna ulaşmamışlardı. Ölmüş olsa bile, kötülüğün çok uzun süre hüküm sürdüğü bu yerlerde, tehlike her an karşınıza çıkabilirdi.

Meşaleyi yaktıktan yaklaşık bir saat sonra Jasmine durdu ve arkasına göz attı. "Takip ediyoruz." diye fısıldadı. "Tek de değil, kalabalıklar."

Bir şey duymamış olsalar da Lief ve Barda nereden bildiğini sorma zahmetine bile girmediler. Jasmine'in hislerinin kendilerinininkilerden çok daha keskin ve güçlü olduğunu öğrenmişlerdi. Dükkânın ne demek olduğunu bilmeyebilirdi, okuma yazması da çok iyi olmayabilirdi ama başka konularda bilgisi çoktu.

"Önlerinde olduğumuzu biliyorlar." diye fısıldadı Jasmine. "Biz durduğumuzda onlar da duruyor, biz hareket ettiğimizde onlar da hareket ediyorlar."

Lief yavaşça gömleğini kaldırdı ve kemerindeki yakuta baktı. Meşalenin titreşen ışığında koyu kırmızı mücevherin donuk pembeye dönüştüğünü gördüğünde içi buruldu.

Barda ve Jasmine de taş bakıyorlardı. Onlar da Lief gibi, sahibine yönelik bir tehlike olduğunda yakutun solduğunu biliyorlardı. Şu andaki mesajı çok açıktı.

"Demek öyle." diye mırıldandı Barda. "Takip edenlerin niyeti kötü. Kimler acaba? Kree geriye uçabilir ve..."

Fareler Şehri

“Kree bir baykuş değil!” diye bağırdı Jasmine. “Karanlıkta bizden daha iyi göremez.” Diz çöküp kulağını yere dayadı ve kaşlarını çatıp dikkatle dinledi. “Takipçiler en azından Gri Muhafız değiller.” dedi en sonunda. “Gri Muhafız olamayacak kadar sessiz ilerliyorlar ve uygun adım yürümüyorlar.”

“Belki de uyumak ya da dinlenmek için durduğumuzda bizi tuzağa düşüreceklerini sanan bir hırsız çetesidir. Dönüp savaşmalıyız!” Lief’in eli çoktan kılıcının kabzasına gitmişti. Ralad halkının şarkıları kulaklarında çınıyordu. Kendisi, Barda ve Jasmine’in karşılaşmış oldukları canavarlarla kıyaslandığında kılıksız bir haydut çetesi neydi ki?

“Etrafı dikenlerle çevrili bir yol, savunma yapmak için iyi bir yer değil.” dedi ciddi bir şekilde Barda. “Burada saklanıp düşmana baskın yapacak hiçbir yer yok. Yola devam edip daha iyi bir yer bulmalıyız.”

Tekrar yürümeye başladılar ama bu kez daha hızlı. Lief geriye göz atıp duruyordu ama arkasındaki karanlıkta görünen hiçbir şey yoktu.

Yolun kenarında, hayalet gibi duran kurumuş bir ağaca yaklaştılar. Beyaz gövdesi dikenli bitkilerin arasından yükseliyordu. Onun yanından geçtikten birkaç saniye sonra Lief havada bir değişim hissetti. Ensesi karıncalanmaya başladı.

“Hızlanıyorlar.” diye nefes nefese söylendi Jasmine.

Sonra onu duydular. İnsanın kanını donduran, uzun ve alçak sesli bir uluma.

Jasmine’in omzuna yapışan Filli korkuyla inledi. Küçükük vücudunu kaplayan tüyleri diken diken olmuştu.

Emily Rodda

Bir uluma, ardından bir tane daha.

“Kurtlar!” dedi Jasmine. “Onlardan kaçamayız. Neredeyse bizi yakalamak üzereler.”

Çantasından iki meşale daha çıkardı ve onları elindeki alevine soktu. “Ateşten korkarlar.” dedi. Yeni tutuşan meşaleleri Lief ve Barda’ya verdi. “Ama onlara yüzümüzü dönmemiz gerekiyor. Sırtımızı dönmemeliyiz.”

“Tom’un dükkânına kadar geri geri mi yürüyeceğiz?” Lief meşaleyi sıkı sıkı tutarken şaka yapmaya çalıştı ama ne Jasmine gülümsedi, ne de Barda. Adam uzaktan beyaz beyaz parlayan ölü ağaca bakıyordu.

“Biz ağacı geçene kadar harekete geçmeyecekler.” diye mırıldandı Barda. “Ona tırmanıp ellerinden kurtulmamızı engellemek istiyorlar. Bunlar sıradan kurtlardan değil.”

“Hazır olun.” diye uyardı Jasmine. Hançerini çoktan eline almıştı bile.

Lief ve Barda da kılıçlarını çektiler. Meşaleleri havaya kaldırıp yan yana durarak beklemeye başladılar.

Yeni bir tüyler ürpertici uluma korosuyla beraber, karanlıktan küçük, sarı ışık denizine benzeyen bir şey çıktı: kurtların gözleri.

Jasmine, meşalesini önünde sağa sola sallıyordu. Lief ve Barda da aynısını yapınca önlerindeki yol hareket eden bir alev hattıyla kesildi.

Hayvanlar yavaşladılar ama hırlayarak ilerlemeye devam ettiler. Işığa yaklaştıklarında Lief onların gerçekten sıradan kurtlar olmadığını gördü. Kocamandılar, sarı ve kahverengi çizgili, keçeleşmiş sert kıllarla kaplı kürkleri vardı. Dudakları hırlayan ağız-

Fareler Şehri

larından geriye doğru kıvrılmıştı. Salyalar damlayan açık ağızlarının için kırmızı değil siyahtı.

Lief, kurtları çabucak saydı. On bir taneydiler. Her nedense, bunun onun için bir anlamı olduğunu düşünüyor, ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Zaten, böyle şeyler için endişelenecek zaman yoktu. Barda ve Jasmine'le beraber meşalelerini sallayarak geri-lemeye başladılar. Ama attıkları her adımda yaratıklar da bir adım atıyordu.

Lief kötü şakasını hatırladı. "Tom'un dükkânına kadar geri mi yürüyeceğiz?"

Şimdi bunu yapmak zorunda kalabilirlermiş gibi görünüyordu. Hayvanlar bizi yönlendiriyorlar, diye düşündü.

Hayvanlar bizi yönlendiriyor... Onlar sıradan kurtlar değil... On bir taneler...

Midesi kalktı. "Barda! Jasmine!" diye fısıldadı. "Bunlar kurt değil. Bunlar..."

Ama cümlesini bitiremedi. O ve arkadaşları bir adım daha atınca kendileri için kurulmuş büyük bir tuzağa düştüler. Sonra da hızla çığlıklar içinde havaya fırladılar.

KIZARMIŞ ET

Beraberce ağa düşüp kımıldayamayacak kadar sıkı sarı-
lan Lief, Barda ve Jasmine havada mide bulandıran bir
şekilde sallanıyorlardı. Çaresiz bir durumdaydılar. Ayakları yerden
kesilince silahları ve meşaleleri ellerinden fırlamıştı. Kree etrafla-
rında uçup umutsuzluk içinde ötüyordu

Ağ, yolun kenarındaki bir ağaca asılıydı. Gördükleri diğer
ağacın aksine, kurumamıştı. Ağı taşıyan dal kalın ve sağlamdı;
kırılmayacak kadar sağlam.

Aşağılarındaki kurtların ulumaları zafer böğürtülerine dönüş-
müştü. Lief aşağıya baktı. Düşen meşalelerin ışığında, hayvanla-
rın gövdelerinin insan şekillerine dönüştüğünü görebiliyordu.

Birkaç saniye içinde, on bir tane iğrenç, sırttan yaratık ağa-
cın altındaki yolda zıplayıp hopluyordu. Bazıları büyük, bazıları
küçüktü. Bazıları kıllarla kaplıydı, bazıları tamamen kılsız. Yeşil,
kahverengi, sarı, kirli sarı ve balçık kırmızısı rengindeydiler. Bi-
rinin kısa ve kalın altı bacağı vardı. Lief onların kim olduklarını
biliyordu.

Fareler Şehri

Onlar, büyücü Thaegan'ın çocuklarıydı. İsimlerinin geçtiği bilmeceyi hatırladı.

Hot, Tot, Jin, Jod,

Fie, Fly, Zan, Zod,

Pik, Snik, Lud, Lod,

Dehşet salan Ichabod.

Jin ve Jod ölmüştü; kendi bataklık tuzaklarında boğulmuşlardı. Şimdi on bir tane kalmış ve hepsi de buradaydı. Anneleri ve kardeşlerini öldüren düşmanlarını yakalamak için bir araya toplanmışlardı. İntikam istiyorlardı.

Canavarların bir kısmı homurtular içinde burunlarını çekerek çalıları kökünden koparıyor ve sallanan ağın altına yığıyorlardı. Diğerleri meşaleleri almış, dans ederek şarkı söylüyorlardı:

“Çok ateş, çok ateş,

Yumuşak, sulu, kızarmış et!

Eğlenceyi seyret,

Pişene kadar.

İnlemeleri duy,

Kemiklerini kır!

Çok ateş, çok ateş,

Yumuşak, sulu, kızarmış et!”

“Bizi yakacaklar!” diyerek inledi Barda. Boşuna çabalıyordu. “Jasmine, ikinci hançerin. Ona uzanabilir misin?”

“Eğer uzanabilseydim hâlâ burada sallanıyor olur muydum sanıyorsun?” diye öfkeyle fısıldadı.

Aşağıdaki canavarlar meşalelerini dikenli bitki yığının üstüne atarken neşeyle bağrışıyorlardı. Lief altındaki sıcaklığı his-

Emily Rodda

setmeye, dumanın kokusunu almaya başlamıştı bile. Kısa bir süre sonra yeşil çalılarn kuruyup alev alacağını biliyordu. Sonra kendisi ve arkadaşlarının kızaracaklarını ve ağ yandığında da ateşin içine düşeceklerini biliyordu.

Lief'in yanağına yumuşak bir şey değdi. Bu Filli'ydi. Küçük yaratık, Jasmine'in omzundan yanına gelebilmeyi başarmıştı ve Lief'in kulağının tam yanında ağdan dışarı çıkıyordu.

En azından o kurtulmuştu. Ama Lief'in beklediği gibi iplerden yukarı, doğruca ağaca çıkmadı. Onun yerine, ağda kalıp çalınca dişlemeye başladı. Lief, içinden geçebilecekleri kadar büyük bir delik açmaya çalıştığını fark etti.

Bu cesurca bir çabaydı ama o minnacık dişlerin, böyle kalın ve sağlam bir ağ kesmesi ne kadar sürecekti? Oldukça uzun bir zaman. Daha Filli küçük bir delik bile açmadan aşağıdaki canavarlar ne yaptığını fark edeceklerdi. Sonra ya onu kovalayacak ya da öldüreceklerdi.

Yerden yükselen öfke dolu bir uluma duyuldu. Lief panik içinde aşağı baktı. Düşmanları Filli'yi görmüş müydü? Hayır, onlar yukarı bakmıyorlardı. Onun yerine ters ters birbirlerine bakıyorlardı.

"İki bacak Ichabod için!" diye kükredi en büyükleri ve yamru yumru kırmızı göğsünü yumrukladı. "İki bacak ve bir kafa."

"Hayır! Hayır!" diyerek hırladı iki yeşil yaratık ve salyalar damlayan kahverengi dişlerini gösterdiler. "Bu haksızlık! Fie ve Fly hayır diyor!"

"Nerelerimizi yiyecekleri üzerine kavga ediyorlar!" diye bağırdı Barda. "Buna inanabiliyor musun?"

Fareler Şehri

“Bırakın kavga etsinler.” diye mırıldandı Jasmine. “Ne kadar kavga ederlerse, Filli’ye gerekli olan zaman o kadar artar.”

“Eti paylaşırız!” diyerek tiz çığlıklar attı en küçük iki canavar. Tüyley ürpertici sesleri diğerlerinin gürültüsünün üstüne çıktı. “Hot ve Tot eşit paylaşım diyor.”

Kız ve erkek kardeşleri hırlayıp mırıldandılar.

“Bunlar aptal, değil mi?” diye aniden bağırdı Lief. Sanki Barda ve Jasmine’le konuşur gibi yapmıştı. “Eşit pay alamayacaklarını bilmiyorlar mı?”

“Lief sen delirdin mi?” diye fısıldadı Jasmine.

Ama Lief bağırma devam etti. Canavarların seslerini keşip dinlediklerini görebiliyordu. “Biz üç kişiyiz, onlar da on bir!” diye bağırdı. “Üçü on bire eşit bölemezsin. Bu imkânsız!”

Jasmine gibi Lief de bir risk aldığıнын farkındaydı. Canavarlar ona bakıp aynı zamanda Filli’yi de görebilirlerdi. Ama şüphe ve öfkenin başka bir şeye odaklanması üzerine kumar oynuyordu.

Sonunda oynadığı kumar başarılı olunca rahatladı. Canavarlar küçük gruplar hâlinde mırıldanıp şeytanca birbirlerine bakmaya başlamışlardı.

“Eğer dokuz tane olsalardı bizi üçe bölüp her biri bir parça alabilirdi!” diye bağırdı. “Ama bu durumda...”

“Eşit pay!” diye bağırdı Hot ve Tot. “Hot ve Tot diyor ki...”

Ichabod aniden onlara saldırdı ve sert bir darbeye kafalarını birbirine vurdu. İki de baygınlıkla yere yuvarlandılar.

“Şimdi.” diye hırladı. “İşte, istediğiniz gibi eşit paylaşım olacak. Şimdi dokuz kişiyiz.”

Emily Rodda

Ateş parlayıp çatırdamaya başlamıştı. Yukarı doğru çıkan dumanlar Lief'in öksürmesine neden oluyordu. İki yanına baktı ve Filli'nin şu ana kadar ağda küçük bir delik açmayı başardığını gördü. Şimdi onu genişletmekle uğraşıyordu. Ama daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

"Unuttukları bir şey var, Lief." dedi yüksek sesle Barda. "Eğer her birimiz üçe bölünürsek, paylar ortak olmayacak. Çünkü ben Jasmine'in iki katıyım! Onun parçalarından birini alan az yiyecek. Aslında onun ikiye bölünmesi lazım!"

"Evet." diye ona katıldı Lief. En az onun kadar yüksek sesle bağırırken Jasmine'in öfkeli çığlıklarını umursamadı. "Ama o zaman sekiz parça olur, Barda. Ama burada karnı doycak dokuz tane var."

Gözünün ucuyla altı bacaklı bir canavar olan Zan'ın düşünceli bir şekilde başıyla onayladığını, sonra da dönüp yanındaki Fie'yi bir sopada yere yıktığını gördü.

İkizine yapılan saldırıdan tepesi atan Fly acı çığlıklar atarak Zan'ın sırtına atlayıp ısırmaya başladı. Zan sendeleyerek döndü ve diğer tarafındaki erkek kardeşine vurdu. Kardeşi önündeki kız kardeşinin üstüne düştü ve kız kardeşinin boynuzları ona battı.

Ardından, hepsi birbirlerine girdiler; çığlık çığlığa, ısırıp yumruklar atarak dikenli çalılara çarptılar, ateşe düşüp yerlerde yuvarlandılar.

Kavga böylece devam edip durdu. Filli işini bitirip üç arkadaş ağdan çıkarak ağaca tırmandığında ortada tek bir canavar kalmıştı: Ichabod.

Fareler Şehri

Ölen kardeşlerinin ortasında, ateşin yanında durup böğürek zafer mutluluğuyla göğsünü dövüyordu. Her an kafasını kaldırıp ağın boş ve uğruna kavga ettiği yiyeceklerin ağacın üstünde olduğunu görebilirdi.

“Ona beklemediği bir anda saldırmalıyız.” diye fısıldadı Jasmine. Tozluğundaki ikinci hançeri çekti ve Filli’nin sağlam bir şekilde omzunda olup olmadığını kontrol etti. “Tek yol bu.”

Başka bir kelime etmeden atladı ve iki ayağıyla Ichabod’un sırtına vurdu. Dengesi bozulan canavar gümbürtü ve kükremeyle ateşin içine düştü.

Akıllarını başlarına toplayan Barda ve Lief, ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde ağaçtan indiler ve hançeriyle kılıçlarını toplayan Jasmine’in yanına koştular.

“Niçin beklediniz?” diye sordu Jasmine kılıçlarını onlara uzatırken. “Çabuk olun!”

Kree üzerlerinde uçarken âdeta rüzgâr gibi koştular, yoldaki kökler ve karanlık umurlarında değildi. Ateşten sürünerek çıkan Ichabod, arkalarından tökezleyerek koşturmaya başlarken öfke ve acıyla uluyordu.

3

YOLCULAR İÇİN HER ŞEY

Nefes nefeseydiler. Ağrıyan göğüsleri ve kulakları arkalarından gelen uluma sesleri yüzünden harap olmuştu ama yine de koşmaya devam ettiler. Eğer Ichabod bir kurda ya da başka bir hayvana dönüşürse, kendilerini kolayca yakalayabileceğini hepsi biliyordu. Ama hiçbir şey duymadılar.

Yaralandığı zaman şekil değiştiremiyor olabilir, diye düşündü Lief. Eğer öyleyse güvendeyiz. Ama yine de tıpkı arkadaşları gibi durmaya ya da yavaşlamaya cesaret edemedi.

En sonunda, yolun sığ bir dereden geçtiği bir yere geldiler.

“Buranın Thaegan’ın topraklarının sınırı olduğuna eminim.” dedi nefes nefese Barda. “Gördünüz mü? Diğer tarafta dikenli çalılar yok. Ichabod karşıya geçip bizi takip edemeyecek.”

Bacakları yorgunluktan titreyerek soğuk suyun içinden geçtiler. Yol, derenin diğer tarafında devam ediyordu ama yanlarında yumuşak, yeşil otlar ve küçük ağaçlar vardı. Ve vahşi çiçeklerin şekillerini görebiliyorlardı.

Fareler Şehri

Bir süre daha sendeleyerek yürüdüler, sonra yoldan çıkıp küçük bir korunun içinde yere yığıldılar. Üstlerinde fısıldayan yapraklar, başlarının altında da yumuşak otlarla uyudular.

Uyandıklarında güneş iyice yükselmişti ve Kree onlara sesleniyordu. Lief gerindi ve esnedi. Uzun koşudan sonra ağrıyan kasları kaskatı olmuş, ayakları pişmişti.

“Sırayla uyumamız lazımdı.” diye homurdandı Barda. Doğrulup sırtını rahatlattı. “Sınıra bu kadar yakınken güvende olduğumuza inanmak tehlikeliydi.”

“Hepimiz yorgunduk ve Kree gözcülük yapıyordu.” Jasmine ayağa fırladı. Korunun içinde gezinmeye başlamıştı bile. Göründüğü kadarıyla herhangi bir yeri tutulmamıştı.

Elini ağaçlardan birinin kalın gövdesine koydu. Üstündeki yapraklar hafifçe hışırdıyordu. Başını yana eğdi, dinliyor gibiydi.

“Ağaçlar, arabaların bu yolu hâlâ sık sık kullandıklarını söylüyorlar.” dedi sonunda. “Atlar tarafından çekilen ağır arabalar. Ama bugün önümüzde hiçbir şey yok.”

Sonra yavaşça yola koyuldular. Bir süre sonra, Tom’un dükkanını gösteren başka bir tabela gördüler.

“Umarım, Tom pişik ayaklar için bir şey satıyordur.” diye mırıldandı Lief.

“Tabela ‘Yolcular İçin Her Şey’ diyor.” dedi Barda. “Bu yüzden sattığına eminiz. Ama sadece gerçekten neye ihtiyacımız olduğunu belirlememiz gerekiyor. Çok az paramız var.”

Emily Rodda

Jasmine onlara bir göz attı. Bir şey söylemedi ama Lief onun biraz daha hızlı yürüdüğünü fark etti. Bir dükkânın neye benzediğini görmek istediği belliydi.

Bir saat sonra bir virajı döndüler ve korunun tam ortasından çıkan, yıldırım gibi uzun, sivri uçlu metal şekli gördüler. Şeklin yanında dev, metal harfler vardı.

Merak içinde yollarına devam ettiler. Oraya yaklaştıklarında tuhaf bir küçük taş binanın yanını ve arkasını at nalı şeklinde çeviren ağaçlar gördüler. Metal harfleri destekleyen sivri şekil, sanki binaya yıldırım çarpmış havası veriyor ve çatının en üstüne saplanmış gibi duruyordu.

Göründüğü kadarıyla burası Tom'un dükkânıydı ama ilk bakışta, daha çok bir hana benziyordu. Binayla yol arasında, birkaç

Fareler Şehri

arabanın durabileceği düz açıklıkta, hayvanların içmesi için suyla dolu taş yalaklar dağınık hâlde duruyordu. Ama kapının yanında dükkânın geniş penceresi vardı. Camın üzerinde dükkân sahibinin adı, parlak kırmızı harflerle yazılmıştı; tıpkı çatıdaki ve yolcuların yanından geçtiği diğer tabela gibi yukarıdan aşağıya doğru düzenlenmişti.

“Bu Tom, kesinlikle insanların ismini ezberlemesini istiyor.” diye sırttı Barda. “Peki, o zaman. Bakalım elinde bizim için ne var.”

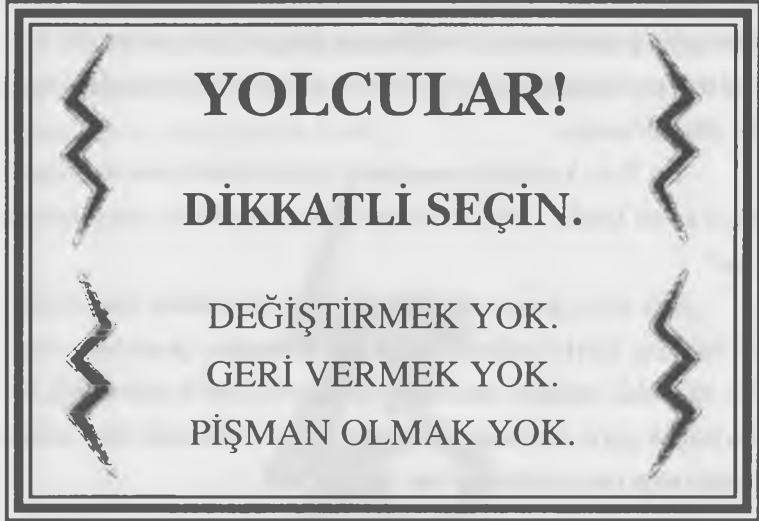
Açık alanı geçtiler ve dükkânın penceresinden içeri dikkatle baktılar. İçerisi paketler, şapkalar, kemerler, çizmeler, çoraplar, tulumlar, paltolar, tencereler, tavalar ve Lief’in tanımadığı daha birçok şeyle doluydu. İşin ilginç tarafı, hiçbirinde fiyat etiketi yoktu ama tam ortada sarı bir tabela vardı.

Dükkâna girdiklerinde kapıya bağlı olan bir çan çaldı ama onları karşılamaya hiç kimse gelmedi. Karanlıkta gözlerini kırparak etraflarına bakındılar. Tıkış tıkış oda, dışarıdaki parlak güneş ışığından sonra çok loş görünüyordu. Yerden, alçak tavana kadar yükselen rafların arasında dar koridorlar vardı. Raflar tıka basa malla doluydu. Diğer uçtaki tozlu tezgâhın üstüne muhasebe

defterleri, terazi ve para kutusuna benzer bir şeyler saçılmıştı. Tezgâhın arkasında başka raflar, kapı ve başka bir tabela vardı:

“Tom herkese güvenen bir adam.” dedi Barda, etrafına bakınıp. “Şu ana kadar içeri girerek istediğimiz şeyi çalıp gitmiştik.”

Söylediğini ispatlamak için ona en yakın raftaki küçük bir fener uzandı. Ama almaya çalıştığında fener yerinden kımıldamadı.

Barda'nın ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kalmıştı. Elini çekmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Lief bu durum karşısında gülmekten iki kat olmuştu, ama Jasmine'in tavrı yüzünden kendini toparlamak zorunda kaldı. Bu arada Barda hâlâ elini fenerden kurtarmaya çalışıyordu. Lanetler okuyarak yukarı çekti ama parmakları yapışmıştı.

“Bir fener mi istiyorsun, dostum?”

Hep beraber, oldukları yerde havaya sıçrayıp döndüler. Başının arkasında şapka olan, ince uzun boylu bir adam tezgâhın arkasında duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve kocaman ağzında alaycı bir gülümseme vardı.

“Bu da ne?” diye kızgınca bağırdı Barda, boştaki eliyle feneri gösterip.

“Tom’un herkese güvenen biri olmadığının ispatı.” dedi tezgâhın arkasındaki adam. Gülümsemesi yayıldı. Tezgâhın altına uzun parmağını koydu ve belki bir düğmeye bastı, çünkü Barda’nın eli aniden serbest kaldı. Geriye doğru fırlayıp sertçe Lief ve Jasmine’e çarptı.

“Şimdi.” dedi tezgâhın arkasındaki adam. “Tom size ne gösterebilir? İşin aslı, Tom size ne *satabilir*?” Ellerini ovuşturdu.

“Uzun sağlam bir halata ihtiyacımız var.” dedi Lief, Barda’nın hiçbir şey söylemediğini gördüğünde. “Ve eğer varsa pişik ayaklar için bir şey.”

“Varsa mı?” diye bağırdı Tom. “Tabii ki var. Yolcular için her şey. Tabelayı görmediniz mi?”

Yavaşça tezgâhın arkasından çıktı ve raftan ince bir halat kangalı seçti.

“En iyisi bu.” dedi. “Hafif ve çok sağlam. Üç gümüş verin sizin olsun.”

“Bir halat parçası için üç gümüş mü?” diye patladı Barda. “Bu soygunculuk!”

Tom’un gülümsemesi değişmedi. “Soygunculuk değil, dostum, ticaret.” dedi sakince. “Böyle bir halatı başka nerede bulacaksınız?”

Emily Rodda

Halatın tek ucunu tutup geri kalanını bir bilek hareketiyle havaya attı. Kangal, bir yılan gibi açıldı ve kendi kendine çatı kırışlerinden birine sıkıca dolandı. Tom, sağlamlığını göstermek için çekti. Sonra, tekrar bir bilek hareketi yaptı. Halat kırıştan kendi kendine çözüldü ve havada düzgün bir kangal hâline dönüşerek Tom'un eline düştü.

“Üçkâğıt.” diye homurdandı Barda, ters ters bakarak.

Ne var ki Lief büyülenmişti. “Beğendik.” dedi heyecanla. Barda'nın kaburgalarını dirseklemesini ve Jasmine'in şüpheli bakışlarını umursamadı.

Tom ellerini ovuşturdu. “Senin kelepirden anlayan bir adam olduğumu biliyordum.” dedi. “Şimdi... size başka ne gösterebilirim. Almak zorunda değilsiniz!”

Lief heyecanla etrafına bakındı. Eğer bu dükkânda canlıymış gibi hareket eden halatlar varsa, kim bilir başka nasıl mucizevî şeyler olabilirdi?”

“Her şeyi!” diye bağırdı. “Her şeyi görmek istiyoruz!”

Tom sırttı.

Jasmine rahatsız bir şekilde kımıldandı. Alçak damlı tıkkış tıkkış dükkândan hoşlanmadığı ortadaydı. Tom'dan da hoşlanmamıştı. “Filli ve ben, Kree'yle dışarıda bekleyeceğiz.” dedi. Olduğu yerde dönüp çıktı.

Sonraki saat boyunca Tom, Lief'e pişik ayaklar için destekli çoraplar, köşelerin arkasını gösteren teleskoplar, kendi kendine temizlenen tabaklar ve ışık baloncukları üfleyen pipolar gösterdi. Hava tahmini yapan makineler, su eklendiğinde tam boy

Fareler Şehri

ekmek olana kadar şişen kâğıt benzeri küçük, beyaz halkalar, asla körelmeyen bir balta, havada duran bir uyku tulumu ve başka yüzlerce inanılmaz şey.

Barda yavaş yavaş şüphelerini unuttu; izlemeye ve sorular sormaya başladı. Tom işini bitirdiğinde, o da oldukça etkilenmişti. Lief gibi o da bunlardan güçlerinin yettiği kadarını almak istiyordu. Hepsini de öylesine harika şeylerdi ki... Yolculuklarını kolaylaştırıp daha güvenli ve rahat hâle getirebilirlerdi.

En sonunda, Tom onlara gülümseyip kollarını kavuşturdu ve geriye çekildi. "Peki." dedi. "Tom size gösterdi. Şimdi, size ne satabilirim?"

4

PARA OLMADAN OLMAZ

Havada duran bir uyku tulumu gibi Tom'un bazı malları Lief ve Barda'nın sahip olduğu bütün paradan daha pahalıydılar. Ama bazı parçalara paraları yetebiliyordu ve aralarında seçim yapmak zordu.

Sonunda, kendi kendine dolanan halatın yanı sıra, bir paket 'Fırına Gerek Yok' -ekmek somunlarına dönen beyaz daireler-, bir kavanoz 'Dök ve İç' -her suyu içebilecek hâle getiren bir toz- ve birkaç tane destekli çorap aldılar. Aldıkları, onları tatmin edemeyecek kadar azdı ve daha birçok şeyi elemek zorunda kalmışlardı. Bunların arasında bir kavanoz ateş yapan boncuk ve ışık baloncukları üfleyen pipo vardı.

"Keşke daha fazla paramız olsaydı!" dedi heyecanlı bir şekilde Lief.

"Ah!" dedi Tom, şapkasını başında biraz daha geriye iterek. "Şey, belki bir anlaşma yapabiliriz. Sattığım kadar satın da alırım." Lief'in kılıcına muzip bir bakış attı.

Fareler Şehri

Ama Lief başını sertçe iki yana salladı. Tom'un mallarını ne kadar isterse istesin, babasının kendi ocaklarında onun için yaptığı kılıçtan vazgeçmeyecekti.

Tom omuz silkti. "Pelerinin biraz lekeli." dedi öylesine. "Ama yine de belki onun için sana bir şey verebilirim."

Bu kez Lief gülümsedi. Tom ne kadar ilgisiz görünse de Lief'in annesinin ördüğü pelerinin özel güçlerinin fazlasıyla farkındaydı.

"Bu pelerin giyeni neredeyse görünmez yapabilir." dedi Lief. "Hayatlarımızı birçok kez kurtardı. Malesef o da satılık değil."

Tom iç çekti. "Yazık." dedi. "Ah, şey." Ateş boncuklarını ve pipoyu toplamaya başladı.

O anda dükkân kapısındaki çan çaldı ve içeri bir yabancı girdi. Barda kadar uzun boylu ve güçlüydü. Uzun, karışık siyah saçları ve fırça gibi bir siyah sakalı vardı. Esmer teninde belli olan çentikli bir yara izi yanağından aşağı doğru uzanıyordu.

Lief, Jasmine'in onun ardından içeri süzülüşünü gördü. Sırtını kapıya vererek durdu, bir eli hançerindeydi. Açıkkası, çıkacak bir sorun için her an hazırды.

Yabancı, başıyla hafifçe Barda ve Lief'e selam verdi. Raftan, kendi kendine dolanan bir halat aldı ve yanlarından geçip tezgâhın üzerine eğildi.

"Kaça?" diye aniden Tom'a sordu.

"Size bir gümüş, bayım." dedi Tom.

Lief'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Tom onlara bu kangalın üç gümüş olduğunu söylemişti. İtiraz etmek için ağzını açtı, sonra Barda'nın uyarıcı elini hissetti. Başını kaldırdı ve arkadaşının,

tezgâhta yabancıнын elinin durduğu yerin yakınına odaklandığını gördü. Orada bir işaret vardı. Yabancı onu tozlu tezgâhın içine çizmişti.

Gölgelerin Efendisi'ne karşı direnişin gizli simgesi. Gözyaşı Gölü'ne giderken yoldaki birçok duvarın üstünde gördükleri işaret! Onu tezgâha çizen yabancı, Tom'a işaret vermişti. Ve Tom da karşılık olarak fiyatı düşürmüştü.

Adam, Tom'a bir gümüş teklik fırlattı ve bu arada giysisinin koluyla sanki tesadüfmiş gibi işareti sildi. Her şey çok hızlı olmuştu. Eğer Lief kendi gözleriyle işareti görmemiş olsaydı, orada olduğuna inanmazdı.

"Gözyaşı Gölü ve derenin karşısındaki bütün bölgede tuhaf şeyler olduğu hakkında söylentiler duydum." dedi öylesine. Gitmek üzereydi. "Thaegan artık yaşamıyormuş."

"Öyle mi?" dedi aşırı kibar bir şekilde Tom. "Bilemeyeceğim. Ben zavallı bir dükkâncıyım ve bu tip şeyler hakkında hiçbir şey bilmem. Bildiğim kadarıyla yolun kenarındaki dikenli bitkiler her zamanki gibi vahşiler."

Diğer adam kahkahayla güldü. "Dikenler büyüünün değil yüzlerce yıllık yoksulluk ve ihmalin eseri. Birçok kişi gibi ben de onlara Del kralının dikenleri diyorum."

Fareler Şehri

Lief üzüldü. Bu adam gizli işareti yaparak kendini Gölgele-
rin Efendisi'ne karşı çıkmaya adanmış olduğunu ispat etmişti.
Ama açıkça görünüyordu ki bir zamanlar Lief gibi, Deltora kral
ve kraliçelerinin hatıralarından nefret ediyor ve krallığın talihsiz-
liği için onları suçluyordu.

Hiçbir şey söyleyemeyeceğini biliyordu ama geçerken ada-
ma dik dik bakmadan edemedi. Adam gülümsemeden bakışları-
na karşılık verdi ve kapıdan çıkarken Jasmine'e süründü.

"Bu da kimdi?" diye Tom'a fısıldadı Barda.

Dükkâncı karşılık vermeden önce şapkasını başına iyice yer-
leştirdi. "Tom'un dükkânında Tom'un adından başka ad kullanıl-
maz, bayım." dedi sakince. "Bu zor günlerde öyle olması daha iyi."

Lief tekrar kapıdaki çanın çaldığını duydu ve dönüp baktı-
ğında Jasmine'in gittiğini gördü. Şimdi olası tehlike geçmiş ol-
duğundan kız huzursuzlanıp, bir kez daha temiz hava almak için
dışarı çıkmaya karar vermişti.

Tom belki de Barda ve Lief'in yabancıнын tezgâha yaptığı
işareti görüp anladıklarını fark etti, çünkü ateş boncuklarıyla ışık
piposunu alıp onların mallarına ekledi.

"Başka para istemez." dedi, şaşkınlıkla kendisine baktıkları-
nda. "Gördüğünüz gibi, Tom her zaman yolculara yardım etme-
yi sever."

"Doğru tarafta olan yolculara." diyerek gülümsedi Barda.

Ama Tom sanki iri adamın ne demek istediği hakkında hiç-
bir fikri yokmuş gibi kaşlarını kaldırdı ve ödeme için elini uzattı.

"Size hizmet etmek bir zevkti, baylar." dedi, paralarını verir-
lerken. Paraları çabucak sayıp başıyla onayladı ve kasasına koydu.

“Ya bedava hediye?” diye arsızca sordu Lief. “Penceredeki tabela diyor ki...”

“Ah, tabii ki.” dedi Tom. “Hediye.” Eğildi ve tezgâhın altını yokladı. Durduğunda, elinde küçük ve düz bir teneke kutu duruyordu. Onu Lief’e verdi.

“Eğer istemezseniz, alamazsınız. Bu sizin sloganınız mı, genç bayım?” diye sordu. “Şey, o benim de sloganım.”

Lief kutuya baktı. Avucuna kolayca sığmıştı ve oldukça eski görünüyordu. Üzerinde soluk harflerde şunlar yazılıydı:

“Bu nedir?” diye sordu şaşkınlık içinde.

“Tarifi arkasında.” dedi Tom.

Sonra aniden durup dinledi. Sessizce tezgâhın arkasından çıktı ve dükkânın arka kapısından dışarı fırladı.

Aceleyle kapıyı açık bırakmıştı. Lief ve Barda arkasından gittiler. Kapı, etrafını çeviren yüksek ağaçlar sayesinde yoldan tamamen gizlenmişti ve beyaz bir çitle çevrili küçük bir çayıra açılıyordu. Hepsi de buraya şaşkınlık içinde bakakaldılar. Çitin yanında duran üç gri at vardı. Jasmine çitin üzerine oturmuş, omzunda duran Kree ile onları seviyordu.

Fareler Şehri

Tom kollarını sallayarak çite doğru uzun adımlarla yürüdü. “Hayvanlara dokunmayın, lütfen!” diye bağırdı. “Çok değerlidirler.”

“Onların canını yakmıyorum!” diye içermiş bir şekilde bağırdı Jasmine, ama elini çekti. Hayvanlar hayal kırıklığı içinde kişnediler.

“Atlar!” diye Lief’e mırıldandı Barda. “Keşke binebilecek atlarımız olsaydı! O zaman ne kadar hızlı yolculuk yapardık.”

Lief başıyla onayladı. Daha önce hiç ata binmemiştii ve Jasmine’in de binmediğinden emindi. Ama kesinlikle kısa zamanda öğrenebilirlerdi. At sırtında bütün düşmanları, hatta Gri Muhafızlar’ı bile geride bırakabilirlerdi.

“Bu hayvanları bize satar mısınız?” diye sordu Lief, Tom’un yanında geldiklerinde. “Mesela, aldığımız bütün şeyleri geri verirsek, bu yeterli olur mu?”

Tom ona sertçe baktı. “Değiştirmek yok!” diye kestirip attı. “Geri vermek yok. Pişman olmak yok.”

Lief’in midesi hayal kırıklığı içinde buruldu.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Jasmine. “Bu ‘almak’ ve ‘satmak’ nedir?”

Tom şaşkınca ona baktı. “Arkadaşlarınız binecek hayvan istiyor, küçük hanımefendi.” diye açıkladı, sanki Jasmine küçük bir çocukmuş gibi. “Ama artık onların karşılığında bana verebilecekleri hiçbir şeyleri yok. Paralarını başka şeylere harcadılar. Ve...” Lief’in kılıç ve pelerinine bir göz attı. “...başka bir şeyi değiştirmek istemiyorlar.”

Emily Rodda

Jasmine anlayarak yavaşça başıyla onayladı. “O zaman belki benim değiş tokuş edecek bir şeyim vardır.” dedi. “Birkaç ha-zinem var.”

Ceplerini boşaltmaya başladı. Sırayla bir tüyü, uzun bir ör-me ipi, birkaç taşı, ikinci hançerini ve Sessizlik Ormanı’ndaki yu-vasından getirdiği dişleri kırık tarağı çıkardı. Tom gülümseyip ba-şını iki yana sallayarak onu izledi.

“Jasmine!” diye seslendi Lief, biraz utanmıştı. “Bunların hiçbirini...”

Sonra ağzı bir karış açık kaldı. Barda nefesini tuttu. Ve Tom’un gözleri yuvalarından dışarı fırladı.

Çünkü Jasmine küçük bir torba çıkarmış ve öylesine ters evirmışti. Altın paralar dökölüp kucağında parıldayan bir yığın oluşturuyorlardı.

5

PAZARLIK

İlk şaşkınlık geçtikten sonra, tabii ki, diye düşündü Lief. Jasmine, Sessizlik Ormanı'ndaki tehlikelerin eline düşen birçok Gri Muhafız'ı soymuştu. Ağaç tepesindeki yuvasında sakladığı hazinesi içindeki yığınla altın ve gümüş parayı aslında kendisi de görmüştü. Ama ormandan ayrılıp bu göreve katılırken bir kısmını yanında getirdiğini fark etmemişti. Şu ana kadar onları tamamen unutmuştu ve bunlar Jasmine için sadece hoş hatıralar olduğu için onlardan hiç bahsetmemişti.

Birkaç altın yere düştü. Barda hızla eğilip aldı ama Jasmine onlara neredeyse bakmadı bile. O, Tom'un parıldayan gözlerine bakıyordu. Belki alıp satmaktan anlamıyordu ama ağgözlülüğü tanıdı.

“Bunları seviyor musun?” diye sordu, bir avuç dolusu altını kaldırarak.

“Hem de nasıl, küçük hanımefendi.” dedi Tom, kendini toparlamaya çalışarak. “Çok seviyorum.”

“O zaman bunları atlarla değiştirecek misin?”

Tom'un yüzünden tuhaf bir ifade belirdi; altına karşı olan arzusu başka bir duyguyla savaşıyormuş gibi acı bir ifadeydi bu. Sanki hesaplar yapıyor, riskleri değerlendiriyordu.

Sonunda bir karara varmış gibi göründü.

"Bu atları satamam." dedi pişmanlık içinde. "Onları başkasına söz verdim. Ama daha iyi şeylerim var. Eğer buradan gelerseniz..."

Onları tarlanın yanındaki bir barakaya götürdü. Barakanın kapısını açtı ve onlara içeri girmelerini işaret etti.

Üç tane çok tuhaf görünüşlü yaratık, bir köşede beraberce durmuş saman yiyordu. Atlarla aynı büyüklükte olmalarına karşın daha uzun boyunları, çok küçük kafaları, dar ve düşük kulakları vardı. En şaşırtıcı tarafları ise önde kalın bir tane ve arkada daha ince iki tane olan üç bacaklarıydı. Üzerlerine boya dökülmüş gibi baştan aşağı parçalı kahverengi, beyaz ve siyah renklerle kaplıydılar. Toynak yerine her birinde iki geniş parmak olan, büyük, düz ve kıllı ayakları vardı.

"Bunlar da ne?" diye sordu Barda, şaşkın bir şekilde.

"Muddlet, bayım." dedi Tom. İleri çıkıp hayvanlardan birini onlara doğru sürdü. "Harika bir cins. Krallara layık bir binek, bayım. Siz ve arkadaşlarınızın tam ihtiyacı olan şey."

Barda, Lief ve Jasmine kararsız bir şekilde birbirlerine baktılar. Yürümek yerine bir şeye binme fikri çok çekiciydi. Ama muddlet'ler aşırı derecede tuhaf görünüyorlardı.

"Adları Şehriye, Zanze ve Çekirdek." dedi Tom. Muddlet'lerin popolarını sevgiyle tokatladı. Hayvanlar hiç rahatsız olmamış bir şekilde saman yemeğe gittiler.

Fareler Şehri

“Yeteri kadar yumuşak başlı görünüyorlar.” dedi Barda hemen. “Peki koşabilirler mi? Hızlılar mı?”

“Hızlı mı?” diye bağırdı Tom. Kollarını kaldırıp gözlerini yukarı dikti. “Dostum, bunlar rüzgâr kadar hızlıdır! Aynı zamanda güçlüdür, bütün atlardan çok daha güçlü. Ve sadıktır... sadakatleri meşhurdur. Ek olarak, neredeyse her şeyi yer ve sıkı çalışırlar. Muddlet’ler buralarda herkesin tercih ettiği binek hayvanlarıdır. Ama bulması zordur. Çok zordur.”

“Onlar için ne kadar istiyorsun?” diye aniden sordu Lief.

Tom ellerini ovuşturdu. “Üçü için yirmi bir altın desek?” diye fikrini açıkladı.

“On beş desek?” diye homurdandı Barda.

Tom şoke olmuş gibi baktı. “On beş mi? Bu, çocuklarım gibi sevdiğim harika binekler için mi? Zavallı Tom’u soyacak mısınız? Onu dilenci mi yapmak istiyorsunuz?”

Jasmine kaygılanmış görünüyordu ama Barda’nın kılı bile kıpırdamadı. “On beş.” diye tekrar etti.

Tom ellerini havaya kaldırdı. “On sekiz!” dedi. “Eyer ve yularlarıyla beraber. Şimdi... bundan daha adil olabilir miyim?”

Barda, Lief ve enerjik bir şekilde onu başıyla onaylayan Jasmine’e bir göz attı.

“Tamam o zaman.”

Böylece pazarlık bağlandı. Tom eyerlerle yularları getirdi ve koşumları muddlet’lere yüklemek için Lief, Barda ve Jasmine’e yardım etti. Sonra hayvanları barakadan çıkardı. Muddlet’ler tuhaf bir sallantıyla yürüyorlardı. İlk önce ön ayak ilerledikten sonra iki arka ayak beraberce ardından geliyordu.

Emily Rodda

Tom çitteki bir kapıyı açtı ve tarladan çıktılar. Üç gri at gi-dişlerini izledi. Lief hafif bir pişmanlık duygusu hissetti. Tom'la pazarlık heyecanı içinde atları unutmuştu. Bu hopyaya zıplaya yürüyen tuhaf yaratıklar yerine onlara binmek ne kadar güzel olurdu.

Boş ver, dedi kendine kendine. Şehriye'nin sırtını okşadı. Zamanla bu yaratıklara da alışacağız. Yolculuğumuzun sonunda, hiç şüphesiz, onları çok seveceğiz.

Daha sonraları bu düşüncüyü hatırlayacaktı, hem de acı bir şekilde hatırlayacaktı.

Dükkânın önüne geldiklerinde üç arkadaş bineklerine bi-nerlerken Tom dizginleri tuttu. Kısa bir tartışmanın ardından Jas-mine, Zanzee'yi; Lief, Şehriye'yi ve Barda, Çekirdek'i aldı ama zaten birbirlerine çok benzedikleri için hayvanlar arasında seçim yapacak bir şey yoktu.

Eyerler muddlet'lerin vücudundaki en dar yer olan tam bo-yunlarının üstüne yerleştirilmişti. Çantalar geniş sağrıların üstü-ne bağlanmıştı. Bu oldukça rahat bir düzenlemeydi ama yine de Lief biraz tedirgin oldu. Yerden oldukça yüksekteydiler ve diz-ginler eline pek yakışmıyordu. Aniden bunun aslında iyi bir fikir olup olmadığını düşündü ama bunu göstermemek için elinden geleni yaptı.

Muddlet'ler sevinçli bir şekilde koşuyorlardı. Açık havaya çıktıkları için çok memnundular ve dört gözle hareket etmeyi bek-liyorlardı.

"Dizginleri sıkı tutun." dedi Tom. "Başlangıçta çok hare-ketli olabilirler. Gitmelerini isteyince 'Briks' deyin, durmalarını

Fareler Şehri

isteyince de 'Snuff'. Kulakları iyi duymadığı için iyice bağırın. Durduğunuzda sıkı bağlayın ki başıboş dolaşıp kaybolmasınlar. Hepsi bu kadar.”

Lief, Barda ve Jasmine başlarıyla onayladılar.

“Bir şey daha var.” diye mırıldandı Tom, tınaklarını inceleyerek. “Bilmek istemediğim için nereye gittiğinizi sormadım. Bu zor dönemde, bilgi tehlikelidir. Ama size biraz tavsiyede bulunaçagım. Bu iyi bir tavsiyedir, işinize yarar. Buradan yaklaşık yarım saat ileride yol ikiye ayrılıyor. Diğeri ne kadar cazip gelirse gelsin her hâlükârda soldaki yolu takip edin. Şimdi... yolunuz açık olsun!”

Bunun arkasından elini kaldırdı ve Şehriye'nin sağrısına bir şaplak attı. “Briks!” diye bağırdı. Şehriye yalpalayan, ani bir atılışla ileri fırladı. Zanzee ve Çekirdek hemen ardından onu takip ettiler. Kree üstlerinde kanat çırpıp ötüyordu.

“Unutmayın!” dedi Tom arkalarından. “Dizginleri sıkı tutun! Kesinlikle soldaki yola girin!”

Lief el sallamak, duyduğunu göstermek isterdi ama elini kaldırmaya cesaret edemedi. Şehriye hızlanıyor, sarkık kulakları rüzgârdan geriye doğru uçuşuyor, güçlü bacakları ileri doğru zıplıyordu.

Lief daha önce hiç denize açılmamıştı, çünkü daha o doğmadan Gölgelelerin Efendisi, Del halkına sahili yasaklamıştı. Ama bu coşkulu muddlet'e sıkı sıkı sarılmanın fırtınalı havada yelken açmaya çok benziyor olması gerektiğini düşündü. Çünkü bütün dikkatini yaptığı işe vermen gerekiyordu.

✱

Yaklaşık on dakika sonra, muddlet'lerin heyecanı azaldı ve hoplayıp zıplayan muntazam bir koşuya dönüştü. Şehriye, Lief'e başvuran bir tekneden çok, çocukken sahip olduğu sallanan atı hatırlatmaya başladı.

Bu o kadar da zor değil, diye düşündü. Hatta kolay bile! Kendinden gurur duyup hoşnut oldu. Eğer görseler arkadaşları ne derlerdi acaba?

Geniş yolda ve arkadaşlar yan yana gidebiliyorlardı. Filli sallanmadan Jasmine'in ceketinin içinde uykuya dalmıştı. Kree önden uçup arada bir böcek için dalışa geçerken her şeyin yolunda olduğundan emindi. Jasmine sesini çıkarmadan gidiyordu. Bakışları düşünceliydi. Barda ve Lief konuşuyorlardı.

"Çok hızlı gidiyoruz." dedi kendinden memnun bir şekilde Barda. "Bu muddlet'ler kesinlikle harika binekler. Daha önce onlardan bahsedildiğini duymadığıma şaşırdım. Del'de daha önce bir tane bile görmedim."

"Tom onları bulmanın zor olduğunu söyledi." diye karşılık verdi Lief. "Deltora'nın bu bölümündeki halk hiç şüphesiz onları kendilerine saklıyor. Zaten Gölgelerin Efendisi gelmeden çok önce bile Del taşradan çok az haber alıyordu."

Jasmine ona bir göz attı ve tam konuşacakken ağzını sıkıca kapattı. Tek kelime bile söylemedi. Gözleri öfkeyle çatılmıştı.

Bir süre konuşmadan ilerlediler ve ardından, en sonunda Jasmine ağzını açtı.

"Şu gittiğimiz yer... Fareler Şehri. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, değil mi?"

Fareler Şehri

“Sadece surlarla çevrili, terk edilmiş ve Geniş adlı bir nehrin dönemecinde olduğunu biliyoruz.” dedi Barda. “Yolcular sadece uzaktan görmüşler, ama surların içine giren biri hakkında tek bir söz bile duymadım.”

“Belki de içeri giren hiç kimse bunu anlatacak kadar yaşamadı.” dedi neşesiz bir şekilde Jasmine. “Hiç bunu düşündün mü?”

6

YOFARRE

Barda omuz silkti. “Fareler Şehri’nin kötü bir ünü var ve Gölgelerin Efendisi’nin istila ettiği günün sabahında şehrin üstünde uçan bir Condor görünmüş. Kemerin mücevherlerinden birinin orada saklandığına neredeyse eminiz.”

“O zaman.” dedi Jasmine, sesi hâlâ sertti. “Oraya gitmemiz gerekiyor ama orada ne bulacağımız hakkında çok az bilgimiz var. Ne hazırlık, ne de plan yapabiliriz.”

“Sessizlik Ormanı ve Gözyaşı Gölü için de ne plan yapabildik, ne de hazırlık.” diye cesurca lafı yapıştırdı. “Ama her hâlükârda ikisinde de başardık. Tıpkı bunu da başaracağımız gibi.”

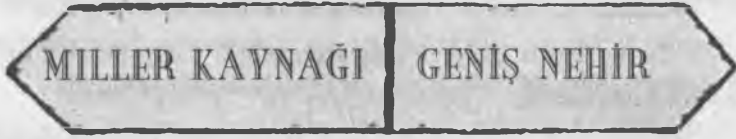
Jasmine başını geri attı. “Cesurca sözler!” diye sertçe karşılık verdi. “Belki unutuyorsun, Sessizlik Ormanı’nda size ben yardım ettim. Gözyaşı Gölü’nde ise yolumuzu Manus gösterdi. Bu kez farklı. Tek başınayız, tavsiye ya da yardım olmadan.”

Jasmine’in sade konuşması Lief’i rahatsız etmişti ve Barda’nın da rahatsız olduğunu görebiliyordu. Belki söylediğinde haklıydı ama niçin neşelerini kaçıyordu ki?

Fareler Şehri

Başını çevirdi ve dümdüz önüne bakmaya başladı. Sessizce yollarına devam ettiler.

Kısa bir süre sonra Tom'un onlara söylediği gibi yol ikiye ayrıldı. Çatalın tam ortasında bir tabela vardı: Bir kolu sağı, bir kolu solu gösteriyordu.

“Geniş Nehir!” diye bağırdı Lief. “Fareler Şehri'nin olduğu nehir! Ne büyük bir şans!”

Heyecanlı bir şekilde Şehriye'nin kafasını sağa çevirdi.

“Lief, ne yapıyorsun?” diye itiraz etti Jasmine. “Soldan gitmemiz gerekiyor. Tom denen adamın söylediğini hatırla.”

“Anlamıyor musun, Jasmine? Tom, Fareler Şehri'ne isteyerek gideceğimizi asla hayal bile edemez.” diye omzunun üstünden seslendi Lief. Şehriye'yi ileri sürdü. “O yüzden tabii ki bizi bu yoldan dolayı uyardı. Ama aslında, bizim istediğimiz yol bu. Hadi artık kes şunu!”

Barda ve Çekirdek çoktan Lief'i takip etmeye başlamıştı. Hâlâ kararsız olan Jasmine, Zanzee'nin onların arkasından gitmesine izin verdi.

Yol diğeri kadar genişti ve tekerlek izleri gözükmesine rağmen iyi ve sağlam bir yoldu. İlerledikçe iki yandaki arazi zenginleşip yeşerdi. Burada kavrulmuş yerler ya da ölü ağaçlar yoktu. Meyveler her yerde özgürce yetişiyordu ve çiçeklerin çevresin-

Emily Rodda

de vızıldayan arılar altın rengi polen yumaklarından dolayı bacaklarını taşıyamıyorlardı.

Sağda, uzaklarda sisli mor tepeler vardı. Soldaysa yeşil bir orman. Önlerindeki yol ise uzakta soluk bir kurdele gibi kıvrılıyordu. Hava temiz ve güzeldi.

Muddlet'ler hevesle kişnediler ve hızlanmaya başladılar.

“Bu hoşlarına gidiyor.” diyerek güldü Lief, Şehriye'nin boynunu okşayarak.

“Benim de.” diye karşılık verdi Barda. “En sonunda bereketli bir ülkeden geçmek ne kadar güzel... En azından, bu topraklar henüz mahvolmamış.”

Bir korudan geçmek üzereydiler ve çok ileride bir yan yolun ayrılıp mor tepelere doğru gittiğini gördüler. Lief o yolun nereye gittiğini merak etti.

Aniden, Şehriye tuhaf, heyecanlı bir havlama sesi çıkardı ve boynunu uzatıp dizginleri gerdi. Zanzee ve Çekirdek de aynı şeyi yaptı. İleri doğru sıçramaya başladılar ve her sıçramada büyük mesafe katediyorlardı. Lief eyerin üstünde zıplayıp duruyor, düşmemek için bütün gücünü kullanıyordu.

“Bunların nesi var?” diye bağırdı, rüzgâr yüzünü dövmeye başladığında.

“Bilmiyorum!” diye zorlukla konuştu Barda. Çekirdek'i yavaşlatmaya çalışıyordu ama bu, muddlet'in umurunda bile değildi. “Snuff!” diye bağırdı, ama Çekirdek sadece boynunu uzatarak daha hızlı koşmaya başladı. Bir yandan da ağzı hevesle bir karış açılmıştı.

Fareler Şehri

Zanee kafasını ileri uzatıp dizginleri sertçe elinden koparınca Jasmine tiz bir çığlık attı. Yana kaydı ve Lief bir an düşeceğinden korktu ama kız kollarını hayvanın boynuna dolamayı ve kendini bir kez daha eyerin üstüne çekmeyi başardı. Bütün gücüyle oraya yapıştı, Zanee ileri fırlayıp yerdeki taşlar uçan ayakların altında etrafa dağılırken, Jasmine başını rüzgâra karşı eğmişti.

Hiçbirinin yapabileceği bir şey yoktu. Muddlet'ler onlarla kıyaslanınca çok güçlüydüler. Yan yolun ayrıldığı yere doğru yıldıırım hızıyla gittiler. Bir toz bulutu içinde ana yoldan ayrılıp sisli mor tepelere doğru çıkmaya başladılar.

Gözlerinden yaşlar boşanan ve bağarmaktan sesi kısılan Lief, tepelerin bulanık bir mor renkte kendilerine doğru hızla yaklaşmakta olduğunu gördü. Morun tam ortasında siyah bir şey vardı. Lief gözlerini kısarak onun ne olduğunu görmeye çalıştı. Gitgide yaklaşıyordu...

Ve sonra, bir uyarı olmadan Şehriye aniden durdu. Lief onun başının üzerinden uçtu, kendi şaşkın çığlığı kulaklarında çınliyordu. Barda ve Jasmine'in de bineklerinden fırlarken bağırıklarını hayal meyal duydu. Yer hızla ona doğru yaklaştı ve sonrasında her şey karardı.

Lief'in bacakları ve sırtı acıyor, başı da ağrıyordu. Bir şey omzunu dürtüyordu. Birbirine yapışmış hissi veren göz kapaklarını sonunda zorlukla açabildi. Belli belirsiz kırmızı bir şey üzerinde duruyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama boğazından çıkan tek şey bir inleme oldu.

Emily Rodda

Kırmızı şey geri çekildi. "Bu ayıldı." dedi bir ses.

Bir bardak su tutan bir el geldi. Lief başını kaldırdı ve suyu bir dikişte içti. Yavaş yavaş Barda ve Jasmine'le beraber büyük bir salonda, yerde yattığını fark etti. Taş duvarlarda yanan meşaleler odayı aydınlatıyor ve etrafa titreşen gölgeler yansıtıyorlardı, ama soğuk havayı ısıttıkları pek söylenemezdi. Köşede kocaman bir şömine vardı. Büyük kütüklerle doluydu ama henüz yanmamıştı.

Güçlü bir sabun kokusu, yanan meşalelerin kokusuyla karışmıştı. Belki de döşeme yeni silinmişti, çünkü Lief'in yattığı taşlar ıslaktı ve yerde bir tek toz tanesi bile yoktu.

Salon insanlarla doluydu. Kafaları tıraşlıydı ve dar, siyah elbiselerle yüksek topuklu çizmeleri olan tuhaf kıyafetleri vardı. Hepsi de yerde yatan arkadaşlara büyük bir merak ve korkuyla, büyülenmiş gibi bakıyordu.

Elinde su olan geriledi. Lief ayılırken onu çok korkutan o kırmızılı gölge bir kez daha görüntüye girdi. Şimdi onun baştan aşağı kırmızılar giyen bir adam olduğunu görebiliyordu. Çizmeleri bile kırmızıydı. Ellerinde eldivenler vardı. Başını; ağzını ve burnunu sıkıca kapatan, sadece gözlerini açıkta bırakan bir kumaş parçasıyla sarmıştı. Belinden örme deriden yapılmış, uzun bir kırbaç sarkıyordu. Hareket ettikçe arkasından sürünmeye benzer bir ses çıkarıyordu.

Lief'in kendine geldiğini gördü. Onu izliyordu. "Brdayofarre." diye mırıldandı. Ellerini omuzlarından kalçalarına kadar vücudunda gezdirdi. Görüldüğü kadarıyla bir tür selamlamaydı bu.

Fareler Şehri

Lief bu tuhaf insanların onun iyi niyetli olduğunu kesinlikle anlamasını istedi. Oturur pozisyona geçmek için çabaladı ve duyduğu kelimeyle hareketi taklit etmeye çalıştı.

Siyahlar içindeki insanlar mırıldandılar, sonra onlar da ellerini omuzlarından kalçalarına kadar sürterek, “Brdayofarre, Brdayofarre, Brdayofarre...” diye sesleri koca salonda yankılanana kadar fısıldadılar.

Lief dik dik baktı, başı dönüyordu. “Bu... burası neresi?”

“Burası Yofarre.” dedi kırmızılı adam. Sesi, ağzını ve burnunu kapatan kumaşın içinde boğulmuştu. “Biz burada ziyaretçileri sevmeyiz. Niçin geldiniz?”

“Bizim... gelmeye niyetimiz yoktu.” dedi Lief. “Bineklerimiz kontrolden çıktı ve bizi yolumuzdan saptırdılar. Düştük...” Başına saplanan acıyla gözlerini kırttı.

Jasmine ve Barda artık kıpırdanmaya başlamışlardı. Su verilme sırası onlardaydı. Kırmızılı adam onlara döndü ve Lief’i selamladığı gibi onları da selamladı. Sonra tekrar konuştu.

“Kapımızın dışında, eşyalarınız etrafa yayılmış bir şekilde yatıyordunuz.” dedi. Sesinde şüpheci bir soğukluk vardı. “Ortalıkta binek görünmüyordu.”

“Öyleyse kaçmış olmalılar.” diye sabırsızca bağırdı Jasmine. “Biz kendimizi bayıltmak için yere atlamadık.”

Kırmızılı adam, arkasında dolanan kırbacı tehditkâr bir şekilde kaldırarak doğruldu. “Dilini kontrol et, kirli kişi.” diye yılan gibi tısladı. “Saygılı konuş! Ben Reece’yim. Dokuz Fareecy’nin ilki olduğumu bilmiyor musun?”

Emily Rodda

Jasmine tekrar konuşmaya başladı, ama Barda sesini yükseltip onun sözlerini bastırdı.

“Gerçekten çok özür dileriz, Lordum Fareecy.” dedi yüksek sesle. “Biz yabancıyız ve âdetlerinizi bilmiyoruz.”

“Dokuz Fareecy, halkını kutsal temizlik, dikkat ve görev kanunlarıyla korur.” diye monoton bir sesle konuştu. “Böylece şehir güvende olur.”

“Brdayofarre.” diye mırıldandı insanlar. Kel kafalarını eğdiler ve ellerini omuzlarından kalçalarına kadar vücutlarına sürdüler.

Barda ve Lief birbirine baktılar. İkisi de bu tuhaf yerden ne kadar çabuk ayrılırlarsa o kadar mutlu olacaklarını düşünüyorlardı.

7

TUHAF ÂDETLER

Jasmine ayağa kalkarken salonda etrafına ters ters bakıyordu. Siyahlar içindeki insanlar mırıltılar içinde sanki eski püskü kıyafeti ve darmadağın saçları onlara bir şekilde buluşucu hastalık yayarmış gibi çekildiler.

“Kree nerede?” diye sordu.

Recee ona döndü. “Bir kişi daha mı var?” diye sertçe sordu.

“Kree bir kuş.” diye hemen açıkladı Lief. O ve Barda da ayağa kalktılar. “Siyah bir kuş.”

“Kree seni dışarıda bekliyor olmalı, Jasmine.” diye fısıldadı Barda. “Şimdi, sakın ol. Filli iyi, değil mi?”

“Evet. Ama ceketimin altında saklanıyor ve dışarı çıkmayacak.” dedi somurtan bir şekilde. “Benim gibi o da buradan hoşlanmıyor.”

Lief, Reece’ye döndü ve başıyla selam verdi. “Bize yardımlarınızdan dolayı minnettarız.” dedi yüksek sesle. “Ama izin verirseniz yolumuza devam edeceğiz.”

Emily Rodda

“Yemek zamanımız geldi ve sizin için büyük bir tabak hazırlandı.” dedi Reece. Siyah gözleri sanki itiraz etmelerini bekler gibi yüzlerini tanyordu. “Yemek, Dokuz tarafından kutsandı bile. Yemek kutsandığında bir saat içinde yenmesi gerekiyor. Brdayofarre.”

“Brdayofarre.” diye saygılı bir şekilde tekrar etti herkes.

Barda başka bir şey söylemeden önce, gonglar çalmaya başladı. Salonun diğer ucundaki iki büyük kapı açılınca diğer taraftaki yemek salonu görüldü. Reece gibi kırmızılar giymiş sekiz uzun boylu kişi, dörderli iki grup hâlinde kapının iki yanında durmuştu. Diğer sekiz Fareecy, diye düşündü Lief.

Fareecy’lerin bellerinde uzun, deri kamçılar sallanıyordu. Siyahlar giymiş insanlar ayak sürüyerek yanlarından geçerken sert bakışlarla onları izlediler.

Lief’in başı ağrıyordu. Hayatında kendini hiç bu kadar tok hissetmemişti. Tek istediği şey buradan çıkıp gitmekti, ama şu çok açıktı ki kendisi, Barda ve Jasmine’in yemeklerini yiyene kadar gitmelerine izin verilmeyecekti.

İsteksizce yemek salonuna doğru yürüdüler. Burası diğer salon gibi pırl pırlıdı. O kadar iyi aydınlatılmıştı ki her yer rahatlıkla seçilebiliyordu. Yemek salonu uzun sıralar hâlinde düzenlenmiş masalarla doluydu. Masalar ince, uzun metal ayaklarından dolayı çok yüksekti. Üzerlerine sade bir bardak ve tabak konulmuştu ama ne yemek için bir alet, ne de bir sandalye vardı. Anlaşıldığı kadarıyla Yofarre halkı ayakta ve elleriyle yemek yiyorlardı.

Koridorun diğer ucunda birkaç basamakla çıkılan bir platform vardı. Orada tek bir masa duruyordu. Lief bunun Fareecy’le-

Fareler Şehri

rin yemek yediği masa olduğunu tahmin etti, çünkü yukarıdaki pozisyonundan dolayı aşağıdakileri iyice görebilecek bir manzarası vardı.

Reece; Lief, Barda ve Jasmine'e diğerlerinden biraz uzakta olan masalarını gösterdi. Sonra gidip Lief'in tahmin ettiği gibi kalabalığa bakan platformdaki masada diğer Fareecy'lere katıldı.

Ortadaki yerini aldıktan sonra, Reece eldivenli ellerini kaldırdı ve odayı inceledi. "Brdayofarre!" diye bağırdı. Ellerini omuzlarından kalçasına kadar sürdü.

"Brdayofarre!" diye tekrarladı insanlar.

Bütün Fareecy'ler tek bir harekette ağızlarını ve burunlarını örten kumaşı çıkardılar. Aniden gonglar tekrar çaldı ve başka siyahlı insanlar kocaman servis tabakları taşıyarak salona girmeye başladılar.

"Yemek yemek için daha rahatsız bir şekil düşünemiyorum!" diye fısıldadı Jasmine. Salondaki en küçük kişiydi ve masanın üstü ancak çenesine geliyordu.

Servis yapan bir kız masalarına geldi ve taşıdıklarını masaya bıraktı, elleri titriyordu. Açık mavi gözlerinden korku okunuyordu. Yabancılara hizmet etmekten korktuğu açıkça belli oluyordu.

"Yofarre'de hiç çocuk yok mu?" diye servis yapan kıza sordu Lief. "Masalar çok yüksek."

"Çocuklar sadece eğitim odasında yiyebilirler." dedi hizmetkâr kız alçak bir sesle. "Çocuklar büyüüp salondaki yerlerini almadan önce kutsal âdetleri öğrenmek zorundalar. Brdayofarre."

Emily Rodda

Servis tabağının kapağını kaldırınca Lief, Barda ve Jasmine nefeslerini tuttular. Tabak üç parçaya ayrılmıştı. En büyük bölümde, her renk ve şekilde çeşitli sebzelerle tahta şişlere dizilmiş bir sıra ince sosis ve diğer etler vardı. İkincisine altın rengi börek ve beyaz ekmekler yığılmıştı. Üçüncü ve en küçük bölüm ise kurutulmuş meyveler, şeker çiçekleri kaplı küçük pembe dondurulmuş kekler ve tuhaf görünümlü, yuvarlak, kahverengi tatlılarla doluydu.

Barda tatlılardan birini aldı ve şaşkınlık içinde bakakaldı. “Bu... çikolata olabilir mi?” dedi heyecanlı bir şekilde. Tatlıyı ağzına attı ve gözlerini kapadı. “Evet, öyle!” diye mutlulukla mırıldandı. “Saray muhafızı olduğumdan beri çikolata yememiş-tim! On altı yıldan fazla oluyor!”

Lief hayatında hiç bu kadar lüks yemekleri bir arada görmemişti ve aniden her şeye rağmen kurt gibi acıktı. Şişlerden birini aldı ve etlerle sebzeleri yemeye başladı. Yiyecekler çok lezizdi! Daha önce yediği hiçbir şeye benzemiyordu.

“Bu çok güzel!” diye ağzı dolu bir şekilde, servis yapan kıza mırıldandı. Kız ona bir bakış attı; duydukları hoşuna gitti ama biraz şaşırılmıştı. Göründüğü kadarıyla Yofarre'nin yemeklerine alışkındı ve başkasını bilmiyordu.

Gergin bir şekilde ağır servis tabağının kapağını almak için masaya uzandı. Kapağı kaldırırken parmakları titredi ve kapağın kenarı ekmeklerden birine takılıp yerinden oynattı. Ekmek masada yuvarlanıp kendisi ya da Lief yakalayamadan yere düştü.

Kız çığlık attı. Bu, dehşet dolu, insanın içini paralayan tiz bir çığlıktı. Aynı anda yüksekteki masadan bir öfke çığlığı geldi. Saldondaki herkes olduğu yerde donup kaldı.

Fareler Şehri

“Yemek ziyan oldu!” diye hep bir ağızdan kükredi Fareecy’ler. “Onu alın! Suçluyu yakalayın! Tira’yı yakalayın!”

Ziyaretçilerin en yakınındaki masadan birkaç kişi fırladı. İçlerinden biri düşen ekmeği kaptı ve havaya kaldırdı. Diğerleri hizmetkâr kızı yakaladılar. Kız, kendisini yüksek masaya doğru çekmeye başladıklarında tekrar çığlık attı.

Reece merdivenlere doğru ilerlerken kırbacını açtı. “Tira yere yiyecek döktü.” diye monoton bir tonda konuştu. “Yiyecek dökmek kötülüktür. Brdayofarre. Kötülük yüz kırbaçla içinden çıkarılmalı. Brdayofarre.”

“Brdayofarre!” diye tekrar etti masaların etrafındaki siyahlı insanlar. Tira korku içinde hıçkırarak Reece’in ayaklarının dibine yatırılırken olanları izlediler. Reece kırbacını kaldırdı...

“Hayır!” diye masadan fırladı Lief. “Onu cezalandırmayın! O bendim! Yiyeceği ben döktüm!”

“Sen mi?” diye bağırdı Reece, kırbacını indirerek.

“Evet!” dedi Lief. “Ekmeğin düşmesine ben neden oldum. Özür dilerim.” Suçu üzerine almanın çılgınlık olduğunu biliyordu. Ama bu insanların tuhaf âdetleri her ne olursa olsun, basit bir kazadan dolayı kızın cezalandırılmasına dayanamazdı.

Diğer Fareecy’ler kendi aralarında mırıldanmaya başladılar. Reece’ye en yakın olan yanına gidip ona bir şey söyledi. Oluşan bir anlık sessizlik, sadece yerde hıçkırıp duran kızın sesiyle bozuluyordu. Sonra Reece bir kez daha Lief’e baktı.

“Sen bir yabancısın ve temiz değilsin.” dedi. “Âdetlerimizi bilmiyorsun. Dokuz, cezalandırılmaman gerektiğine karar verdi.”

Sesi sertti. Bu kararını onaylamadığı açıkça anlaşılıyordu, ama oylamayı kaybetmişti.

Rahatlayarak nefes alan Lief masasına dönerken, yerden kalan Tira tökezleyerek salondan kaçtı.

Barda ve Jasmine onu kalkmış kaşlarla karşıladılar. “Kıl payı kurtuldun.” diye mırıldandı Barda.

“Bu alınması gereken bir riskti.” diye ciddiye almadan karşılık verdi Lief, ama kıl payı kurtuluşundan dolayı kalbi güm güm atıyordu. “Bir yabancıyı içlerinden biri gibi cezalandırmayacakları olasılığı yüzde elliydi... en azından ilk olayda.”

Jasmine omuz silkti. Şişlerden birine geçirilmiş olan sebzeleri alıp omzuna götürdü. Filli’yi, yemesi için ikna etmeye çalışıyordu. “Buradan mümkün olduğu kadar çabuk gitmeliyiz.” dedi. “Bu insanlar çok tuhaf. Başka nasıl kuralları vardır kim bilir... Ah, Filli, işte buradasın.”

Yiyeceklerin kokusunun cazibesine kapılan küçük yaratık, en sonunda Jasmine’in ceketinin yakasından burnunu çıkardı. Dikkatlice omzuna tırmandı, minik pençelerinin arasına altın rengi sebzelerden bir parça aldı ve dişlemeye başladı.

Yukarıdaki masadan ani bir boğulma sesi yükseldi. Lief yukarıya bir göz attı ve bütün Fareecy’lerin Jasmine’i gösterdiklerini, yüzlerinin dehşetle çarpıldığını görünce şaşırды.

Salondaki diğer insanlar bakmak için döndüler. Sonra, aniden dehşet içinde çılgınlık atıp ayaklarını yere vurdular.

“Kötülük!” diye güreledi Reece. “Kırlı kişiler evimize kötülük getirdiler. Bizi yok etmeye çalışıyorlar! Gördünüz! Yaratık orada, onun vücudunda dolaşiyor! Öldürün onu! Öldürün onu!”

Fareler Şehri

Dokuz Fareecy hep birlikte platformdan aşağı koşup Jasmine'e yöneldiler. Paniğe kapılmış kalabalıkta kendilerine yol açmak için kamçılarını istedikleri gibi kullanıyorlardı.

“Filli!” dedi nefes nefese Barda. “Filli'nin peşindedeler.”

“Öldürün onu!” diye bağırdı Fareecy'ler. Artık çok yakındılar.

Barda, Lief ve Jasmine umutsuzca etraflarına bakındılar. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Kaçmaya çalışan insanlar kapılarda sıkışmıştı.

“Kaç Filli!” diye korkuyla bağırdı Jasmine. “Kaç! Saklan!”

Filli'yi yere atınca hayvan hızla fırladı. Onu gören insanlar çığlığı bastılar, geri tökezlenip düştüler ve dehşet içinde birbirlerini ezdiler. O da kalabalıkta açılan boşluktan geçip ortadan kayboldu.

Ama Lief, Barda ve Jasmine kapana kısılmıştı. Fareecy'ler etraflarını sarmıştı.

8

MAHKEME

Toplantı salonun şöminesindeki büyük kütükler yanarken, ateşi, mahkûmların yüzlerine soluk bir kırmızı ışık yayıyordu.

Filli'yi bulmak için arama yapılırken saatler boyunca orada durmuşlardı. Fareecy'ler büyük bir ciddiyetle onlara nöbetçilik yapmışlardı. Dakikalar geçtikçe gözlerindeki ifade gitgide kararıp sertleşiyordu.

Bitkin hâlde bekleyen, Lief, Barda ve Jasmine ise kendilerini neyin beklediğini bilmiyorlardı. O ana kadar tartışmanın, öfkelenmenin ya da yalvarmanın bir işe yaramadığını öğrenmişlerdi. O tüylü hayvanı Yofarre'ye getirerek suçların en iğrencini işlemişlerdi.

En sonunda Reece konuştu.

“Daha fazla bekleyemeyiz. Mahkeme başlamalı.”

Bir gong çaldı ve siyahlar giyinmiş insanlar salonu doldurmaya başladılar. Mahkûmlara bakacak şekilde sıra sıra dizildiler.

Fareler Şehri

Lief, cezalandırmaktan kurtardığı hizmetçi kız Tira'nın ilk sıradada, ona çok yakın bir yerde olduğunu gördü. Gözlerini yakalamaya çalıştı ama kız çabucak yere baktı.

Reece herkesin duyabileceği şekilde sesini yükseltti.

“Kirli kişiler yüzünden, kötülük Yofarre’ye geldi. En kutsal yasamızı çiğnediler. Bunu cahillikten yaptıklarını iddia ediyorlar ama bence yalan söylüyorlar ve bu yüzden ölmeyi hak ettiler. Dokuz’un diğerleri onlara inanıyor ve kaderlerinin hapis olduğunu düşünüyorlar. Bundan dolayı, karar kutsal Bardak’a kalıyor.”

Barda, Jasmine ve Lief birbirlerine baktılar. Bu yeni çılgınlık da neyin nesiydi?

Reece şöminenin üstündeki raftan parlayan gümüş bir kadeh aldı. Belki bir zamanlar şarap içmek için kullanılıyordu.

“Bardak gerçeği ortaya çıkaracak.” dedi monoton bir tonda. “Brdayofarre.”

“Brdayofarre.” diye mırıldandı izleyen insanlar.

Ondan sonra Reece iki küçük kart gösterdi. Her karta bir kelime yazılmıştı.

YAŞAM

ÖLÜM

Mahkûmlara döndü. “Aranızdan biri Bardak’tan bir kart çekecek.” dedi. Siyah gözleri parlıyordu. “Bu kim olacak?”

Arkadaşlar tereddüt ettiler. Sonra Lief öne çıktı. “Ben çekeceğim.” dedi gönülsüzce.

Reece başıyla onayladı. “Öne çık.”

Lief kendisine söyleneni yaptı. Reece, ona ve Fareecy'lere arkasını döndü. Eldivenli elini Bardak'ın üstüne koydu.

Lief, Tira'nın Reece'yi yakından dikkatlice izlediğini gördü. Kızın mavi gözleri aniden şaşkınlık ve dehşetle büyüdü. Çabucak Lief'e baktı ve dudakları sessizce kıvıldı.

Kızın dudaklarını okuduğunda Lief'in yüzü yanmaya başladı.

İkisinde de 'Ölüm' yazıyor.

Tira, Reece'nin Yaşam kartını, yenido ya da eldiveninde sakladığı ikinci 'Ölüm' kartıyla değiştirdiğini görmüş olmalıydı. Reece yabancıların ölmesi konusunda kararlıydı.

Uzun boylu, kırmızılar içindeki adam Lief'e döndü. Bardak'ı yukarı kaldırdı. “Seç!”

Lief ne yapacağını bilemedi. Bardakta iki 'Ölüm' kartı olduğunu bağırsa da hiç kimse ona inanmayacaktı. Herkes onun mahkemeden korktuğunu düşünecekti. Hiç kimse Yofarre'nin Dokuz Fareecy'nin İlki karşısında onun ya da Tira'nın sözüne inanmayacaktı. Ve eğer karşı çıkılırsa Reece tekrar kolayca kartları değiştirebilirdi.

Lief parmaklarını gömleğinin altında soktu ve kemere takılı topazı tuttu. Daha önce cevapları bulmasında ona yardım etmişti. Acaba şimdi de yardım edebilecek miydi? Adamın arkasındaki ateş gülürdeyip uzun adamı ürkünç bir parıltıyla aydınlattı.

Alevler. Ateş...

Fareler Şehri

Kalbi güm güm atıyordu. Lief elini uzattı, parmaklarını bardağa daldırdı ve bir kart seçti. Sonra, yıldırım gibi dönerek sanki geriye doğru tökezlendi ve kartı alevlerin içine attı. Kart bir anda tutuşup kül oldu.

“Sakarlığım için özür dilerim.” diyerek bağırdı Lief. Dehşete düşmüş kalabalığın soluk soluğa konuşmasını bastırmaya çalışıyordu. “Ama hangi kartı seçtiğimi kolayca görebilirsiniz. Sadece Bardak’ta kalan karta bakmanız gerekiyor.”

Diğer Fareecy’lerden bir kadın Bardak’ı tutup hâlâ içinde durmakta olan kartı alırken, Reece öfkesini bastırmaya çalışarak hiç kımıldamadan durdu.

“Kalan kart ‘Ölüm!’” dedi monoton bir sesle. “Mahkûm ‘Yaşam’ kartını çekti. Bardak konuştu.”

Lief, Barda’nın elinin omzunu sıkıca kavradığını hissetti. Dizleri tutmayarak arkadaşlarına döndü. Rahatladıkları anlaşılan gözlerinde pek çok soru vardı. Kartı bile bile yaktığından şüphelenmişlerdi ama nedenini merak ediyorlardı.

“Onları zindanlara götürün.” diye bağırdı Reece. “Yaptıkları kötülüğün pişmanlığı olarak hayatlarının geri kalanını orada geçirecekler.”

Diğer sekiz Fareecy, Lief, Barda ve Jasmine’in etrafını sardı ve salondan çıktılar. Fısıldayan kalabalık geçmeleri için açıldı. Lief başını çevirip siyahlılar arasında Tira’yı aradı ama göremedi.

Salondan çıkarlarken kalabalıkla konuşan Reece’nin sesinin bir kez daha yükseldiğini duydular. “Şehrimizi kirleten yarattığı aramaya devam edin.” diye emretti. “Akşam olmadan bulunup öldürülmesi gerekiyor.”

Lief, Jasmine'e bir göz attı. Ağzını açmamıştı ama yüzü solgun ve kararlıydı. Onun kovalanan ve korkmuş Filli'yi düşündüğünü biliyordu.

Fareecy'ler mahkûmlarını pırıl pırıl aydınlatılmış bir koridor labirentinden geçirip, kıvrılarak inen taş merdivenlere getirdiler. Her yer sabun kokuyordu ve ayaklarının altındaki taşlar iyice parlatılmıştı.

Merdivenin dibinde metal kapılarla çevrili geniş bir alan vardı. Her kapıda bir yemek tepsisinin geçebileceği dar bir kapak bulunuyordu. Başta giden Fareecy kapılardan birini açarken, diğer Fareecy'ler, Lief, Barda ve Jasmine'i ona doğru ittiler.

Lief kapının ötesindeki kasvetli, penceresiz hücreye bir bakış atıp çılgınca boğuşmaya başladı. Lief ve Barda kurtulmak için bütün güçleriyle savaştılar, ama bir faydası olmadı. Fareecy'nin yüzlerinde şaklayan, kol ve bacaklarını yakan kırbaçlarına karşı korunacak silahları yoktu. Hücreye itildiler. Kapı arkalarından kapandı ve büyük bir sürgü yerine itildi.

Onlar hemen kapıya saldırıp yumruklar savururken Fareecy'lerin ayak sesleri uzaklarda kaybolup gitti.

Hücreyi çılgınca arayıp zayıf bir yer aradılar. Ama duvarlara yerleştirilmiş, dar tahta ranzalar yerlerinden kımıldamıyordu. Diğer duvara yerleştirilmiş kuma, kaya gibi sağlamdı.

"Geri gelecekler." dedi Barda. "Bizi yaşamaya mahkûm ettiler, ölüme değil. Buraya gelip kurnayı su doldurmaları gerekiyor. Açlıktan ya da susuzluktan ölmemize izin veremezler."

Ne yazık ki saatler geçmesine karşın hiç kimse gelmedi.

Fareler Şehri

Hep beraber huzursuz bir uykuya dalmışlardı ki kapıda bir gıcırta duyuldu. Lief uyandığı hâlde, hâlâ bir ses duyup duymadığından emin değildi. Yemek kapağı açılmıştı. Oradan Tira'nın mavi gözlerini görebiliyorlardı.

“Dokuz Farecy'nin İlki sadece kendisinin yemek ve su getireceğini emretti.” diye fısıldadı. “Ama... unutmuş olabileceğinden korktum. Yemek yediniz mi? Kurnaya su dolduruldu mu?”

“Hayır!” diye fısıldayarak karşılık verdi Lief. “O unutmuş değil, Tira. Sen bu yüzden buraya geldin. Reece bizim burada olmamızı istiyor.”

“Olamaz!” Sesi aşırı heyecan ve acı yüklüydü. “Bardak size Yaşam verdi.”

“Bardak, Reece'nin umurunda değil.” diye fısıldadı Barda. “O sadece kendini umursuyor. Tira, kapıyı aç! Bırak gidelim!”

“Açamam! Yapamam! Siz bizim salonumuza kötülük getirdiniz ve o kötülük hâlâ bulunmuş değil. Şimdi gece açılan hariç herkes uyuyor. Bu sebeple kaçıp gelebildim ve kimse beni merak etmeyecek. Ama insanlar korktu ve birçoğu uykusunda ağlıyor. Sabah arama yeniden başlayacak.” Dar aralıktan kızın gözlerinin korkudan karardığı gözüküyordu.

“Bizim geldiğimiz yerde Filli gibi hayvanlar kötü değildir.” dedi Lief. “Onu buraya getirirken size zarar vermeyi düşünmüyorduk. O Jasmine'in arkadaşı. Ama bizi buradan çıkarmazsan akıbetimiz ölüm olacak. Reece açlık ve susuzluktan ölmemizi sağlayacak. Ve hiç kimsenin bundan haberi olmayacak. Sen hariç.”

Karşılık yerine hafif bir inleme geldi.

“Lütfen, bize yardım et!” diye yalvardı Lief. “Tira, lütfen!”

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra gözler ortadan kayboldu ve kapıdaki sürgünün çekildiğini duydular.

Kapı açıldı ve dışarı çıktılar. Meşalelerin ışığında yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuş Tira onlara su verdi. Hepsi bir dikişte suyu içtiler. Ona teşekkür ederlerken kız hiçbir şey söylemedi. Kaçışlarını gizlemek için kapıyı arkalarından sürgülediklerinde Tira pişmanlık içinde yüzünü elleriyle kapadı. Kendini sanki çok yanlış bir şey yapmış gibi hissettiği açıkça ortadaydı.

Ama taş merdivenlerin yanındaki bir yarıktaki gizlenmiş çantaları bulduklarında Tira şaşkınlıktan soluğunu tuttu. “Bize bunların sizinle beraber hücreye konduğu söylendi!” dedi. “Böylece yatacak yeriniz ve rahatınız sağlanmış olacaktır.”

“Bunu kim söyledi?” diye sordu Barda.

“Dokuz Farecy’nin İlki.” diye fısıldadı Tira. “Onları size getirdiğini söyledi.”

“Eh, gördüğün gibi getirmedi.” diye kestirip atan Jasmine, çantasını sırtladı.

Merdivenden sessizce yukarı çıktılar. Yukarıdaki koridor boştu ama uzaktan bazı sesler geliyordu.

“Buradan kaçmamız gerekiyor.” diye fısıldadı Barda. “Nereden çıkabiliriz.”

“Dışarı çıkış yolu yok.” Tira başını umutsuzca iki yana salladı. “Tepedeki kapı kilitli ve sürgülü. Tarlalarda çalışanları her sabah götürüp gece geri getiriyorlar. Acı çekerek ölmekten korktuğu için başka hiç kimse gidemez.”

Fareler Şehri

“Başka bir yol olmalı!” dedi Lief.

Kız kısa bir tereddütten sonra başını iki yana salladı. Ama Jasmine bu tereddüdü görmüştü ve hemen atıldı.

“Bir an için ne düşündün? Aklına ne geldi bize söyle!” diye zorladı.

Tira dudaklarını ısırды. “Sondaki Delik’in dış dünyaya açıldığı söylenir. Ama...”

“Delik nedir?” diye sordu Barda. “Nerede?”

“Mutfakların yanında.” diye korkuyla titredi Tira. Denetimden geçmeyen yiyecekleri attıkları yer. Ama... yasak.”

“Bizi oraya götür!” diye öfkeyle fısıldadı Jasmine. “Bizi hemen oraya götür!”

9

MUTFAKLAR

Koridorlardan hırsızlar gibi sessizce ilerlediler, ne zaman birisinin yaklaştığını duysalar yan geçitlere daldılar. En sonunda küçük, metal bir kapıya ulaştılar.

“Burası mutfakların üzerindeki geçitlere gidiyor.” diye açıkladı Tira. “Bu geçitler Fareecy tarafından aşağıdaki işleri izlemek ve işi mutfak duvarlarını yıkamak olan kişiler tarafından kullanılırdı.”

Kapıyı bir tıkırtıyla açtı. Ötesinden pişen yemeklerin kokusu ve bastırılmış bir tangırtı sesi geliyordu. Karşılarındaki görüntü onları şaşırtmıştı.

“Çok sessiz olun.” diye fısıldadı kız. “Yavaş yürüyün. Gece aşçıları hızlı çalışır. Gün ağarmadan önce yapacak çok işleri var.”

Kız kapıdan usulca geçtikten sonra diğerleri de onu izledi. Tira hariç, hepsi de gördükleri karşısında şaşkınlığa düşmüşlerdi.

Dar, metal bir geçitte duruyorlardı. Daha aşağıda tangırtılar eşliğinde pırl pırl aydınlatılmış olan Yofarre'nin mutfağı görünüyordu. Mutfak çok büyüktü -adeta küçük bir köy kadar- ve tıpkı Tira gibi giyinmiş, çalışan insanlarla doluydu ama herkes bembeyazdı.

Fareler Şehri

Kimi sebze soyuyor veya meyve hazırlıyordu. Diğerleri büyük bir ocağın üzerinde kaynayan tencereleri karıştırıyor, içlerine bir şeyler atıyorlardı. Binlerce kek dondurulmak ve süslenmek için raflarda soğutuluyordu. Yüzlerce pasta ve tart büyük fırınlardan çıkarılıyordu. Diğer tarafta, bir ekip hazırlanmış olan yiyecekleri kutulara, cam veya taş kavanozlara koyuyordu.

“Ama... bu her gün ve her gece yapılıyor olamaz, değil mi?” diye şaşkınlıkla fısıldadı Lief. “Yofarre halkı ne kadar yemek yiyor olabilirdi ki?”

“Sadece çok az miktarda yiyecek, yemek için hazırlanıyor.” diye fısıldadı Tira. “Pişirilmiş yiyeceklerin birçoğu denetimden geçemiyor ve ziyan oluyor.” İç çekti. “Aşçılar çok değerli, çok genç yaştan itibaren eğitime başlıyorlar ama ben onlardan biri olmayı istemedim. Çok çabalamak ve sık sık başarısızlığa katlanmak onları üzüyor.”

Aşağıdaki faaliyete hayranlıkla bakarak geçitten sessizce ilerlediler. Yaklaşık beş dakikadır yürüyorlardı ki Tira durdu ve çömeldi.

“Fareecy.” diye fısıldadı Tira.

Fareecy’ler çabucak dört aşçının hazırol vaziyette beklediği bir yere geldiler. Mücevher gibi parıldayan yüzlerce reçel kavanozu tezgâha dizilmiş, denetimi bekliyordu.

Fareecy’ler kavanoz sıralarının arasında dolaşım onlara yakından bakıyorlardı. Sonuna ulaştıklarında, dönüp tekrar geri yürüdüler. Bu kez bazı kavanozları işaret ettiler ve aşçılar onları alıp başka bir sıraya koydular.

Denetim bittiğinde, altı reçel kavanozu diğerlerinden ayrılmıştı.

“Bunlar kutsanıp insanlar tarafından yenecek yiyecekler.” dedi Tira. “Geri kalanı atılacak.” Omuzları hayal kırıklığıyla çökmüş, geri çevrilen kavanozları koca bir metal çöp tenekesine atan aşçılara şefkatle baktı.

Lief, Barda ve Jasmine dehşet içinde bakakaldılar. Reçellerin tamamı onlara leziz ve sağlam görünüyordu. “Bu çok kötü bir şey!” diye kızgınlıkla mırıldandı Lief. Fareecy’ler dönüp mutfağın başka bir bölümüne gittiler. “Del’de insanlar açlıktan ölüyor, kırintılarla güç bela idare ediyorlar. Oysa burada iyi yiyecekler ziyan oluyor!”

Tira başını iki yana salladı. “Bunlar iyi yiyecek değil.” diye ısrar etti. “Fareecy’ler yiyeceklerin pis olduğunu hemen anlarlar. Fareecy’lerin denetimi insanları hastalık ve beladan korur. Brdayofarre.”

Lief bunu tartışmak isterdi. Jasmine de öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Ama Barda başını iki yana sallayıp sessiz olmaları için onları uyardı. Lief dudaklarını ısırırdı. Barda’nın haklı olduğunu biliyordu. Tira’nın yardımına ihtiyaçları vardı. Onu kızdırmanın bir anlamı yoktu. Deltora’nın geri kalanında durumun nasıl olduğunu anlaması gerekmiyordu. O sadece kendi şehrini ve âdetlerini biliyordu.

Sessizlik içinde geçitten ilerlediler ve en sonunda mutfağın sonuna geldiler. Dik metal merdivenler aşağıda bir kapının önüne kadar gidiyordu.

“Delik o kapının içinde.” dedi alçak bir sesle Tira. “Ama...”

Fareler Şehri

O sırada konuşmayı kesti ve diz çöküp diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını işaret etti. Reçel yapan dört aççı altlarında görünüme girdiler. Aralarında, kabul görmeyen kavanozların atıldığı çöp tenekesini taşıyorlardı. Çöp tenekesi metal bir kapakla sıkıca kapatılmıştı. Onu kapıdan geçinerek ortadan kayboldular.

“Çöp tenekesini Delik’in içine koyacaklar.” diye fısıldadı Tira.

Birkaç saniye sonra geri döndüler ve tekrar yemek hazırları için başlamak üzere mutfaklarındaki kendi bölümlerine döndüler. Tira, Lief, Barda ve Jasmine merdivenlerden gizlice inip, tavalarla tencerelerin dizildiği rafları geçtiler ve kapıdan dışarı süzıldüler.

Kendilerini küçük, boş bir odada buldular. Sol taraflarında kırmızıya boyalı bir kapı vardı. Önlerinde, mutfakların karşısındaki duvarda, metal bir ızgara Delik’in yuvarlak, karanlık girişini kapatıyordu.

“Kırmızı kapı nereye açılıyor?” diye sordu Barda.

“Dokuz’un yatak odalarına.” diye fısıldadı Tira. “Sırayla uyudukları ve denetim zamanı bu kapıdan çıktıkları söylenir.”

Kız gergin bir şekilde omzunun üstünden göz attı. “Şimdi, buradan gidelim. Sizi istediğiniz için buraya getirdim. Ama her an baskına uğrayabiliriz.”

Arkadaşlar sessizce Delik’e yaklaştılar ve ızgaradan içeri baktılar. Tünelin girişinin parlak, kırmızı taşlarla örülü olduğu belli belirsiz gördüler. Çok dar olan tünelin yanı ve üstü yuvarlak, karanlığa doğru eğimli bir inişi vardı. Derinlerde bir yerde, bir şey uzun ama alçak sesle hırladı.

Emily Rodda

“İçinde ne var?” diye sordu Lief.

“Bilmiyoruz.” diye karşılık verdi Tira. “Sadece Fareecy’ler Delik’e girebilir ve hayatta kalabilirler.”

“Ya da size öyle söylüyorlar!” dedi hor görür bir şekilde Lief.

Ama Tira başını iki yana salladı. “Hayatım boyunca, iki kişinin Delik’ten kaçmaya çalıştığını gördüm.” dedi yavaşça. “İkisi de kaskatı ve ölmüş olarak geri getirildiler. Gözleri faltaşı gibi açık bakıyordu. Elleri parçalanmış ve su toplamıştı. Dudaklarında köpükler vardı!” Ürperdi. “Dehşet içinde öldükleri söyleniyor.”

Tünelden tekrar bir boğuk bir kükreme geldi. Karanlığa dikkatle baktılar ama hiçbir şey göremediler.

“Tira, silahlarımızın nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Barda. “Kılıçlar ve hançerlerin?”

Tira endişeli bir şekilde başıyla onayladı. “Ocakta bekliyorlar.” diye fısıldadı. “Yarın eritilip mutfak malzemesi yapılacaklar.”

“Bize onları getir!” dedi Barda.

Kız başını iki yana salladı. “Getiremem!” diye umutsuzca fısıldadı. “Onlara dokunmak yasak ve ben daha şimdiden sizin için korkunç suçlar işledim.”

“Tek istediğimiz buradan gitmek!” dedi heyecanlı bir şekilde Lief. “Bunun insanlara ne zararı olabilir ki? Zaten hiç kimse bize yardım edenin sen olduğunu bilmeyecek.”

“Reece, Dokuz Fareecy’nin İlki.” diye mırıldandı Tira. “Onun sözü kanundur.”

“Reece senin sadakatini hakketmiyor.” diye öfkeli bir şekilde fısıldadı Barda. “Yalan söyleyip hile yaptığını sen kendin gör-

Fareler Şehri

dün. Hem kanunlarınızla alay ediyor! Eğer ölmeyi hakkeden biri varsa o da Reece'dir.”

Barda bunu söyleyince çok ileri gitmiş oldu. Tira'nın yanakları kızardı, gözleri açıldı ve dönüp mutfağa doğru koştu. Kapı arkasından kapandı.

Barda sabırsızca iç çekti. “Onu korkuttum.” diye mırıldandı. “Dilimi tutmalıydım! Şimdi ne yapacağız?”

“Elimizden gelenin en iyisini.” Lief kararlı bir şekilde tünelin girişindeki ızgarayı kaldırdı. “Fareecy'ler tünele girip sağ kalabiliyorlarsa biz de silahlı olsak da olmasak da sağ kalabiliriz.”

Dönüp Jasmine'e işaret etti. Ne var ki Jasmine başını iki yana sallayarak geriledi.

“Gidemem.” dedi yüksek sesle. “Filli'nin burada beni bekliyor olabileceğini sanmıştım. Ama burada değil. Ben olmadan Yofarre'den ayrılmaz ve onu arkamda bırakmayacağım.”

Lief'in içinden onu sarsmak geldi. “Jasmine! Boşa geçirecek zamanımız yok!” diye ısrar etti. “Aptallığı bırak!”

Kız yemyeşil gözlerini ona çevirdi. “Senden ve Barda'dan kalmanızı istemiyorum.” dedi sakince. “Bu göreve bensiz başladınız ve aynı şekilde devam edebilirsiniz.” Başını çevirdi. “Belki... zaten böylesi daha iyi olur.” diye ekledi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Lief. “Niçin daha iyi olsun?”

Jasmine omuz silkti. “Bazı şeyler konusunda aynı fikirde değiliz.” dedi. “Ben emin değilim...”

Ne yazık ki söyleyeceklerini tamamlayamadan arkasındaki kırmızı kapı güm diye açıldı ve Reece, siyah gözleri zafer dolu bir

Emily Rodda

hiddetle parlayarak içeri girdi. Jasmine daha kımıldayamadan adam güçlü koluyla onu yakaladı ve kaldırıp ayaklarını yerden kesti.

“Şimdi ne olacak kızım!” diye Jasmine’in kulağına homurdandı. “Gözlerim beni kandırmadı. Hücrenizden nasıl bir büyüyle kaçtınız?”

Lief ve Barda adama doğru ilerlediler ama Reece kamçısıyla onların yaklaşmasını engelledi.

“Casuslar!” diye bağırdı. “Kötülüğün ispat edildi. Şimdi kötü yaratığına yol göstermek için mutfağımıza zorla girdiğinden şüphe yok. İnsanlar bunu duyduğunda, binlerce kez ölmenden mutlu olacaklar.”

Jasmine mücadele etse de adam demir gibi sımsıkı tutuyordu.

“Kurtulamazsın kızım!” diye homurdandı. “Dokuz’un diğerleri şu anda bu kapının ardında harekete geçtiler bile. Arkadaşların senden önce ölecekler. Onların çığlıklarını duymaktan hoşlanacağına eminim.”

Lief ve Barda’ya kırbaçıyla vurup onları yavaş yavaş geriye, Delik’e doğru sürdü.

10

DELİK

Bir düşünce Lief'in zihnini her şeyden daha fazla rahatsız etti. Delik'in karanlıklarında gizlenen korkunç bir tehlike vardı. Yoksa Reece mahkûmları oraya doğru yönlendirirken böylesine zafer dolu bir ifadeyle gülümsemezdi.

Sonunda Barda ve Jasmine de basitçe aynı sonuca varmışlardı. Jasmine çığlıklar atarak tırnaklarıyla Fareecy'nin kalın giysilerini tırmalıyordu. Barda direnmeye çalışırken korumak için başını tutuyordu.

Deri kamçı Lief'in kulaklarında tehlikeli bir şekilde şakladı. Geriye doğru sendeleyip uzaklaşırken duyduğu korkunç acı yüzünden gözleri yaşarmıştı. Kamçı tekrar şaklarken Lief'in boynuyla omuzlarından kanlar akıyordu. Delik'in karanlığı Lief'in hemen önünde dalgalandı...

Daha sonra yankılanan boğuk bir gümleme duyuldu. Ve artık kırbaç şaklaması ya da acı yoktu.

Lief olduğu yerde döndü.

Tira, Reece'nin yerde yatan bedeninin başında duruyordu. Mutfak kapısı ardına kadar açıktı. Gözleri korkuyla pırıl pırıl parlıyordu. Sol elinde sıkı sıkı diğerlerinin silahlarını tutuyordu. Sağ elinde ise Reece'nin başına vurmak için mutfak raflarından aldığı bir tava vardı. Yaptığı şeyi fark ederek korkuyla soludu ve tavayı fırlatıp attı. Tava büyük bir tangırtıyla taşlara çarptı.

Lief, Barda ve Jasmine, kızın yanına gelip elinden silahlarını aldılar. Kız şoktan donakalmış gibiydi. Düşünmeden onları savunmak için atılmıştı ama açıkça Fareecy'e saldırdığı için korkunç bir suç işlemişti.

"Barda!" diye seslendi Jasmine aniden. Dönmekte olan kırmızı kapının tokmağını işaret etti.

Barda kapıya doğru atıldı ve tüm gücüyle dayandı. Jasmine de tüm gücüyle ona katıldı. Kapı öfkeyle yumruklanmaya ve sarılmaya başladı.

"Koş, Tira." diye seslendi Lief. "Koş! Tüm olanları unut."

Tira dehşetle Lief'e baktı. Lief kızı mutfak kapısına doğru itti ve arkasından kapı mandalını kapattı. Fareecy'ler artık mutfaktan hiçbir yardım alamazdı ve şansı varsa Tira merdivenlere ulaşip oradan da gizli geçide tırmanabilirdi.

Olduğu yerde döndüğünde, kapının kuvvetle itilmesi yüzünden Barda ve Jasmine'in geriye doğru düştüğünü ve kırmızı kapının açıldığını gördü. Hemen arkadaşlarının yardımına koştu ve aynı anda üç Fareecy açılan kapıdan saldırıya geçti. Uykudan uyanmış olmalarına rağmen üçü de kırmızı elbiselerini, eldiven ve çizmelerini giyinmiş, başlarını ve yüzlerini örtmüşlerdi.

Fareler Şehri

Gözleri öfke saçarak küçük odaya doluştular. Ama liderlerinin yerde öylece yattığını ve üç mahkûmun da başında beklediğini görünce bağırıp insafsızca kırbaçlarını şaklatmaya başladılar.

Barda, Lief ve Jasmine geriye çekilirken kılıçları boşluğu yardı. Lief kırbacın kılıcını elinden çekip alması üzerine düş kırıklığı içinde çığlık attı.

Artık korunmasızdı. Birkaç saniye sonra Barda'nın kılıcının da yere düşüşünün korkunç sesini duydu. Artık tek savunmaları Jasmine'in iki hançeriydi. Ama Fareecy'ler kırbaçlarını korkunç bir kesme makinesi gibi havada savurarak onu da köşeye sıkıştırıyorlardı.

"Durun!" diye çığlık attı Jasmine, acı acı. "Biz size zarar vermek istemedik! Biz sadece buradan gitmek istiyoruz!"

Sesi şaklayan kırbaç seslerinin üzerinden süzülerek taş duvarlarda yankılandı. Fareecy'ler hiçbir duraksama göstermediler. Hatta duyduklarına dair en ufak bir işaret bile yapmadılar.

Ama birisi duydu. Kırmızı kapının içinden, neşeyle dişlerini takırdatıp çığlıklar atan bir gri kürk yumağı fırladı.

"Filli!" diye bağırıldı Jasmine.

Fareecy'ler dehşet için bağırıldılar ve küçük hayvan aralarından fırlayıp Jasmine'in omzuna sıçrarken yolundan çekildiler.

Bu sadece bir anlık dikkat dağılmasıydı ama Barda'nın ihtiyacı olan tek şey de buydu. Bir narayla en yakındaki iki kırmızı adamın üzerine saldırdı ve bütün gücüyle onları duvara fırlattı. Kafaları taşa çarpan adamlar beraberce yere yığıldılar.

Emily Rodda

Lief dönüp tekmesini üçüncü Fareecy'nin bacaklarının arasına geçirdi. Adam avazı çıktığı kadar bağırdı ve tökezledi. Lief tavayı kapıldığı gibi tek bir vuruşla onu yere yıktı.

Yerdeki düşman bedenlerinin üstünde nefes nefese duran arkadaşlar Jasmine'in sevinçle şakıyan Filli'yle durduğu yere baktılar.

“Bizi Filli kurtardı.” dedi Jasmine sevinçle. “Ne kadar da cesur, değil mi? Kaybolmuştu ama benim sesimi duyup yanıma geldi. Zavallı Filli. Çok korkmuş, büyük bir tehlike içindeydi.”

“Demek çok korkmuş ve büyük bir tehlike içindeymiş!” diye patladı Barda. “Ya biz?”

Jasmine sadece omuz silkti ve Filli'nin kürkünü okşamaya devam etti.

“Şimdi ne yapacağız?” diye mırıldandı Lief. “Burada, Reece'yi de sayınca dört Fareecy var. İki tanesinin de mutfakta olduğunu biliyoruz. Ama Dokuz'un üçü hâlâ ortada yok. Neredeler? Kendimizi güvene almak için nereye gideceğiz?”

“Şansımızı tünelde denemeliyiz.” dedi Barda ve dönüp kılıcını aradı. “Bizim için başka çıkış yolu yok.”

Lief, Delik'e bir göz atarak, “Reece oradaki her ne ise onun bizi öldüreceğini sanıyordu.” dedi.

“Eğer Fareecy'ler orada sağ kalabiliyorlarsa biz de kalabiliriz.” dedi Barda. “Onlar güçlü ve iyi savaşçılar olsalar da büyümlü güçleri yok.”

“Onların elbiselerini giymeliyiz.” dedi Jasmine bulunduğu yerden. “Tabii ki onların elbiselerinin diğerlerinden farklı olması ve yalnızca onların bu deliği kullanabilmesi bir tesadüf ola-

Fareler Şehri

maz. Belki de karanlıkta yaşayan yaratık kırmızı dışındaki tüm renklere saldırmak üzere eğitilmiştir.”

Barda yavaşça başıyla onayladı. “Olabilir. Her neyse, sonuçta Fareecy’lerin elbiselerini giymek iyi fikir.” dedi. “Kendi elbiselerimiz bizim yabancı olduğumuzu açıkça gösteriyor. Kesinlikle ön kapıdan kaçamayız. Belki arka kapı...”

Daha fazla zaman kaybetmeden üç Fareecy’i soymaya başladılar. Jasmine becerikli ve eli çabuktu. Lief, Jasmine’in daha önce Sessizlik Ormanı’nda kim bilir kaç kez Gri Muhafızlar’ın cesetlerini soyduğunu tüyleri ürpererek hatırladı. Kıyafet ve diğer gerekli şeyleri almak için becerikli bir şekilde ve bir an bile merhamet göstermeden yapmıştı bunu, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Kırmızı kıyafetleri kendi elbiselerinin, çizmeleri de kendi ayakkabılarının üstüne çabucak giydiler. Fareecy’ler sessizce yerde yatıyorlardı. Beyaz iç çamaşırları el bileklerinden ayak bileklerine kadar her taraflarını örtüyordu. Başları şehirdeki diğer insanlar gibi tamamen kazınmıştı.

“Şu anda hiç de tehlikeli görünmüyorlar.” dedi Jasmine. Kırmızı kumaşı başına sarıp Filli’nin giysinin yakasının altında güven içinde kalmasını sağladı.

Tüm panik ve endişelerine karşın Lief, Jasmine’e bakarken gülümsemekten kendini alamadı. Çok tuhaf görünüyordu. Fareecy giysileri kendisi ve Barda için bile çok büyük gelirken onda artık kat kat duruyordu. Eldivenler sorun değildi, çünkü bütün boylara uyacak şekilde saran bir kumaştan yapılmışlardı. Ama Jasmine’in o koca kırmızı çizmelerle yürüeyebileceği şüpheliydi.

Jasmine de bunu düşünmüştü. Çizmeleri elinde taşıyarak Reece'nin yattığı yere gitti. Eldivenlerini çıkardı, katlayıp çizmelerden birinin içine dürttü ve burun kısmına kadar itti. Sonra adamın başını ve yüzünü saran kumaşı alıp ikinci çizme için kullandı.

Reece mırıldandı, kabak kafası sert zeminde sertçe hareket etti.

“Uyanıyor.” dedi Jasmine ve hemen çizmelerini giydi. Belinden hançerini çıkardı.

“Onu öldürme!” diye panik içinde bağırdı Lief.

Jasmine şaşkınlıkla ona baktı. “Niçin?” diye sordu. “Eğer o benim yerimde olsaydı beni öldürürdü. Ve sana saldırırken eğer başarabilseydin onu öldürecektin.”

Lief bunu açıklayamadı. Bir olayın sıcak anında, kendini savunmak için öldürmenin, düşmanın bile olsa birini soğukkanlı bir şekilde öldürmekten farklı olacağına Jasmine'in asla katılmayaçağını biliyordu.

Ama Barda aniden bağırp Jasmine'in tarafına geçti. Reece'nin bedeninin yanına çömeldi. “Şuna bak!” diye mırıldandı ve adamın başını yana itti.

Lief onun yanına diz çöktü. Reece'nin boynunun yan tarafında iğrenç bir eski yanık izi vardı. İzin çok iyi bildikleri bir şekli vardı.

Fareler Şehri

“Damgalanmış.” diye fısıldadı, kırmızı damgaya dehşet içinde bakarken. “Gölgelerin Efendisi’nin işaretiyle damgalanmış. Üstelik burada özgür ve güçlü bir şekilde yaşıyor. Bu ne demektir?”

“Bu Yofarre’deki şeylerin görüldüğü gibi olmadıkları anlamına geliyor.” dedi ciddi bir şekilde Barda. Çabucak diğer Fareecy’lerin vücutlarına bakmaya gitti. Gölgelerin Efendisi’nin damgası hepsinde vardı.

Mutfağa giden kapının kolu oynatıldığında sertçe başlarını çevirdiler. Kapı gitgide daha güçlü bir şekilde vurulmaya başlandı. Birisi içeri girmeye çalışıyordu.

“Başka bir denetim bitmiş olmalı.” diye mırıldandı Jasmine. “Aşçıların dökecek bir çöp kutuları var.”

Yollarının engellendiğini gören kapının ardındaki insanlar bağırıp kapıyı yumruklamaya başladılar. Reece homurdanıp inledi. Göz kapakları açılıp kapandı. Kendine gelmek üzereydi.

Barda ayağa fırladı. “Onu yanımızda götüreceğiz. Geçidin içinde her ne varsa ondan nasıl kurtulacağımızı bize söylemeye zorlayacağız. Zaten, bir rehine her şekilde işe yarar.”

Çabucak çantalarını sırtlarına aldılar. Diğer Fareecy’leri yatak odalarına taşıyıp kapıyı kapattılar. Reece’yi Delik’in girişine çektiler. Onu karanlığa ittiler. Sonra, birer birer ardından süründüler. Şu anda aşağıda onları neyin bekliyor olabileceğini düşünecek zaman yoktu.

11

ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ

Lief eğimden aşağı dikkatlice sürünürken eldivenli ellerinden biriyle Reece'nin ayak bileklerini tutuyor, diğeriyle de çok hızlı gitmesin diye kendini durdurmak için geçidin kenarlarını yakalıyordu. Bu kolay bir iş değildi, çünkü taşlar ince bir mantar tabakasıyla kaplı olduğu için parmaklarının altında kayıp duruyordu. Geçit yavaş yavaş daraldı. En sonunda artık sadece büyük çöp kutularından birinin sıkışmadan geçebileceği bir hâl aldı.

Lief'in çantası tavana takılıp duruyordu. Peşinden gelen Barda'yı uyarmak için bir çığlık atarak, kayışlar omzundan çıkana kadar kıpırdandı ve çantanın altından kayıp çıktı. Onun arkasından geleceğini biliyordu. Eğim gittikçe arttığı için tek yapabildiği şey kontrolsüzce kaymadan durabilmektir.

Başka şeyler de değişmişti. Hırlama sesi artmış, âdeta Lief'in kulaklarını ve zihnini dolduran aralıksız bir güremeye dönüşmüştü. Hâlâ tamamen kendine gelmemiş ama kollarını oynatma-

Fareler Şehri

ya, elleriyle duvarları yakalamaya ve arada sırada tünelin tepesine bakmaya çalışan Reece'yi tutmak zorlaşmıştı.

Sonunda aşağıda bir ışık belirdi; ay ışığı olamayacak kadar sarı ve zayıftı. Parlaklık gitgide arttı ve Lief eğimin sonuna ulaştığını, geçidin bitmek üzere olduğunu fark etti.

“Hazır olun!” diye Barda ve Jasmine'e bağırdı. Ve neredeyse aynı anda, bir uyarı olmadan, Reece'nin vücudu hareketlenmeye başladı. Tiz çılgınlıklar ve tekmeler atıyordu. Ayak bilekleri Lief'in elinden kurtuldu ve ışığa doğru kaymaya başladı. Şoke olmuş bir durumda güçlkle nefes alan Lief, kıvranan vücudun eğimin sonuna ulaştığını gördü.

Ama adam orada durmadı. Bir şekilde gitmeye devam etti.

Düşmanı gözden kaybetmemek dışında hiçbir şey düşünmeyen Lief duvarları bırakıp kendini aşağı koyuverdi. Birkaç saniye içinde zemine ulaştı.

Geçit ileride genişliyor, ışık tavandan hafifçe parlıyordu. Gürleme sesi her yerden yükseliyordu. Altındaki zemin artık, tünelin sert taşları gibi düz değil, daha yumuşak ve engebeliydi... Ellerinin altında bir şey hafifçe titredi... ve hareket etti! Reece gibi o da gidiyordu... zemin onu taşıyordu.

Kırmızılı adam biraz ilerde sürünüyordu. Lief toparlanıp ona doğru koştu. Mesafeyi birkaç saniye içinde aldı. Kıvranan adamın üstüne atlayıp onu harekete geçmeden yakalamaya çalıştı.

Boğuşarak yuvarlanan vücutlarını geçidin kenarlarına çarptılar. Lief, altında sert toprak olduğunu hissetti. Sert toprak ne gümbürdüyordu, ne de hareket ediyordu. Reece bu sırada kasıldı, bağırdı ve kımıldamadan kaldı.

Sonra Lief iki şey fark etti. Geçidin ortası görünmeyen bir makine tarafından hareket ettirilen bir yoldu. Ve Reece ölmüştü. Korkunç bir şekilde hem de. Lief, karşısındaki korkunç yüze baktı ve tüyleri ürperip Tira'nın Delik'ten kaçmaya çalışan diğerleri için yaptığı tanımını hatırladı.

Bir bağırtı duydu ve Barda'yla Jasmine'in inanılmaz bir hızla karanlıkta belirip geçitten kendisine doğru koştuklarını gördü.

“Kenara atlayın!” diye bağırdı Lief. “Hareket eden şerit sadece ortada!”

Lief'in söylediğini yaptılar, ayakları sert zemine çarptığında tökezlediler. Lief'in yanına gelip Reece'nin bedenini gördüklerinde dehşet içinde nefesleri kesildi.

“Ona... ona ne oldu?” diye ürpererek sordu Barda.

Adamın avuç içleri ve kel kafasının üzeri kırmızı mantara bulaşmış ve iğrenç bir şekilde kabarmıştı. Ağzında köpükler vardı. Yüzü morarıp acıyla çarpılmıştı.

“Zehir!” diye mırıldandı Jasmine. Telaşla etrafına bakındı. “Sessizlik Ormanı'ndaki bir örümceğin ısırtığı...”

“Burada örümcek yok.” diye araya girdi Lief. Midesi bulandı. Ölü adamın başını ve ellerini gösteren parmağı titriyordu. “Sanırım geçitteki mantarlar. Sanırım çıplak tene bir kez değmesinin bile ölümcül sonuçları var. Biz Reece'yi ölümüne sürükledik. Kendine geldi ve nerede olduğunu gördü. Ama artık çok geçti.”

Mideleri bulanarak yerdeki cesede baktılar. “Bilmiyordum.” dedi Jasmine, en sonunda. “Eldivenlerini ve başını saran örtüyü çıkarmanın onu öldüreceğini bilmiyordum!”

Fareler Şehri

“Tabii ki bilmiyordun.” dedi sakince Barda.” Nereden bilecektin ki? Sadece Fareecy’ler eldivenlerinin ve baş örtülerinin Delik’e girip hayatta kalmalarını sağlayan şeyler olduklarını biliyorlar.” Yüzünü buruşturdu. “Bizim elbiselerimize de baştan aşağı mantar bulaştı. Onları nasıl bir şey olmadan çıkarabileceğiz?”

Lief de bunu düşünüyordu.

“Sanırım, bu zehirin tazeyken ölümcül etkileri var.” diye mırıldandı. Kendi eldivenli ellerine baktı. “Başka türlü Fareecy’lerin kendi halkına zarar vermeden nasıl aralarında dolaşabileceğini bilemiyorum.”

Barda omuz silkti. “Umarım haklısındır.”

Arkalarından yumuşak bir ses geldi. Oldukları yerde döndüklerinde çöp kutularından birinin Delik’ten kayıp kımıldayan yolda durduğunu gördüler. Kutu, rahatça yerine oturdu ve onlara doğru gelmeye başladı.

“Aşçıların Delik’ten kaçtığımızı anlamayacaklarını umarak ızgarayı arkamızdan kapattım.” dedi Jasmine. “Göründüğü kadarıyla anlamamışlar.”

“Henüz değil.” dedi Barda. “Ama Fareecy’lerin yatak odalarını aradıklarında gidebileceğimiz başka bir yer olmadığını görecekler. Hemen bir çıkış yolu bulmalıyız. Eğer bu tüneli takip edersek sanırım kendimizi tepenin öbür tarafında bulacağız.”

Reece’nin cesedini olduğu yerde bırakıp tekrar, hareket eden yolun üzerine atladılar ve çöp tenekesini kısa zamanda gerilerinde bırakarak ilerlemeye başladılar.

Çok gitmemişlerdi ki önlerinde bir ışık belirdi, yüzlerinde temiz havayı hissederken çeşitli tıngırtılarla sesler duydular. Hareket eden yoldan tekrar atlayıp tünelin duvarına dayanarak sessizce ilerlediler.

Işık ve ses artmıştı. Bu tuhaf kişneme sesleri, Lief'e tanıdık gelmesine rağmen ne olduklarını tam olarak çıkaramadı. Sonra hep beraber önlerindeki çıkışı gördüler. Hareket eden yol tam burda durdu. Gümüş rengi çöp tenekelerinden oluşan bir yığın kapıda nöbetçiler gibi dikilmekteydi. Lief onların ötesinde ağaçların şekillerini ve gri gökyüzünü görebiliyordu. Bir gece kuşu öttü. Neredeyse gün ağarmak üzereydi.

Onları izlerken üç uzun boylu kişi yürüyerek görüş alanına girdi. Her biri çöp tenekelerinden birini kaldırdı ve götürdü.

“Bunlar Fareecy'ler!” diye fısıldadı Jasmine. “Gördünüz mü?”

Lief şaşkınca başıyla onayladı. Demek üç kayıp Fareecy buradaydı. Atık yiyeceklerle ne yapıyorlardı? O kişneme sesi de neydi? Daha önce bunu bir yerde duymuştu ama nerede?

Üç arkadaş duvara dayanıp eğilerek sessizce ilerlediler. Görebilmek için kapıdan kafalarını uzattılar. Ama önlerindeki manzarayı gördüklerinde ağızları şaşkınlıktan bir karış açık vaziyette oldukları yerde donup kaldılar.

Fareecy'ler çöp tenekelerini bir arabaya yüklüyor ve birbirlerine çarpıp takırdamasınlar diye aralarına saman koyuyorlardı. İki araba önceden dolmuş bekliyordu. Her arabanın önündeki dingilin arasında mutlu bir şekilde kişneyen bir muddlet vardı!

Fareler Şehri

“Çöp kutularını buradan götürüyorlar! Ve bunu yapmak için bizim muddlet’lerimizi kullanıyorlar!” diye fısıldadı Lief.

Jasmine başını iki yana salladı. “Onların bizim hayvanlarımız olduğunu sanmıyorum.” dedi yavaşça. “Onlara çok benziyorlar ama lekeleri farklı yerlerde.” Kapının köşesinden bir göz attı ve olduğu yerde kasılıp kaldı. “Orada bir tarla dolusu muddlet var.” dedi. “Yirmi tane olmalılar.”

Barda başını iki yana salladı. “Bizim hayvanlarımız büyük ihtimalle aralarındadır.” dedi sert bir şekilde. “Ama burada kalabilirler. Hayatım pahasına da olsa bir daha muddlet’e binmem.”

“Bence, hayatlarımız buradan mümkün olduğu kadar hızlı kaçmamıza bağlı.” diye mırıldandı Jasmine. “Sizce ne yapmamız gerekiyor?”

Lief ve Barda birbirlerine baktılar. İkisinin de aklına aynı fikir geldi.

“Çöp tenekelerinin arasında çok saman var.” dedi Lief. “Sarımsıma içine rahatça saklanabiliriz.”

Barda başıyla onayladı. “Demek tarih tekerrürden ibarettir, Lief.” diye sırtıttı. “Buradan, babanın çocukken Del’deki saraydan kaçtığı gibi kaçacağız. Bir çöp arabasında!”

“Ama ya Kree?” diye fısıldadı Jasmine. “Nerede olduğumu nasıl bilecek?”

Sanki bu soruya cevap vermiş gibi ağaçların arasından keskin bir ötüş yükseldi.

“İşte orada!” diye fısıldadı Jasmine.

O anda Fareecy'ler başka çöp tenekeleri getirip hemen gözden kayboldular. Kırmızılı adamlar ağır yükleriyle uzaklaştıklarında, üç gölge kapının girişinden fırlayıp yüklenmiş arabaya çıktı. İçlerinden bir tanesi çöp tenekelerinin arasındaki samanların altına girmeden önce yukarıya doğru bir sinyal verdi ve bir kuş karışılık verircesine öttü.

Üç arkadaş oldukları yerde sıkışarak hiç kımıldamadan durup, Fareecy'ler işlerini bitirene kadar gizlendiler.

“Bu sonuncu muydu?” diyen tanıdık bir sesin soru sorduğunu duydu. Bu onların mahkemelerinde konuşan kadındı.

“Öyle gibi.” dedi başka bir ses. “Daha var sanıyordum. Mutfakta bir sorun olmalı. Ama daha fazla bekleyemeyiz, yoksa geç kalacağız.”

Geç kalmak mı, diye düşündü Lief. Aniden alarma geçmişti. Neye geç kalıyorlardı?

Fareecy'ler arabalara binerlerken bir gıcırta sesi oldu. Sonra üç ses birden bağırdı. “Brix!” Ve arabalar sarsıntıyla ilerlemeye başladılar.

Samanların altında yatan üç arkadaş, gri gökyüzü parçaları ve arada sırada yukarılarında uçan Kree'nin gölgesi dışında hiçbir şey göremiyorlardı. Fareecy'ler bir kuzgunun şafaktan önce uçmasının tuhaf olduğunu düşünseler de hiçbir şey söylemediler. Belki de Kree'yi görmediler bile, çünkü muddlet'lerini son sürat sürmekle meşguller, diye düşündü Lief.

Lief, Barda ve Jasmine şehirden yeteri kadar uzaklaştıklarında arabadan atlamayı planlamışlardı. Ama arabalarının üçünün ortasında olacağını ve muddlet'lerin hızını hesaplamamışlardı.

Fareler Şehri

Arabalar hoplaya zıplaya kaba yolda ilerlerken kır manzarası hızla yanlarından geçip gidiyordu. Ağır yüklerine rağmen hayvanlar inanılmaz bir hızla ilerliyordular. Herhangi bir atlama girişiminin yaralanma ya da yakalanmayla sonuçlanacağı ortadaydı.

“Arabalar durana kadar beklemeliyiz.” diye fısıldadı Jasmine. “Çok fazla uzağa gitmemeleri lazım.”

Ama dakikalar saatlere dönüştü ve şafak söktüğünde arabalar yavaşlayıp sarsılarak durdular. Uykulu ve şaşkın Lief, samanların arasından nerede olduklarını görmek için baktığında mide-si bulanır gibi oldu.

Tekrar Tom'un dükkânındaydılar. Ve bir Gri Muhafız birliği onlara doğru geliyordu.

12

BUNA İŞ DENİR

Sürücüler yere atırlarken arabalar gıcırdadı. “Geç kaldınız!” diye homurdandı Gri Muhafızlar’ın komutanı. “Ne yapalım, böyle oldu.” dedi sakince Fareecy’lerden biri. Lief bir şingirtı sesi duydu ve muddlet’lerin koşumlarından çıkarıldığını tahmin etti.

Sanki atlar arabalara doğru getirilmiş gibi bir nal sesi duydu. Dükkânın arkasındaki gri atlar olmalı, diye düşündü Lief.

“Günaydın, Fareecy Lordlarım ve Leydim!” diye bağırdı Tom. “Güzel bir gün!”

“Geç kalmak için güzel bir gün!” diye homurdandı muhafız.

“Bu işi bana bırak, dostum.” dedi istekle Tom. “Hayvanların değişmesiyle ben ilgileneceğim. Gidip biranızı bitirin. Del’e kadar uzun ve kuru bir yol sizi bekliyor.”

Lief’in içi hopladı. Barda ve Jasmine’in dehşet dolu derin nefesler aldıklarını duydu.

Yiyecekler çöpe atılmayacaktı. Arabalar Del’e gidiyordu.

Fareler Şehri

Lief kımıldamadan durdu, aklı karışmıştı. Muhafızların tekrar dükkâna giderken çıkardıkları ayak seslerini zor bela duydu. Aniden her şey yerine oturdu. Yüzlerce yıldır arabalar lüks yiyeceklerle dolu olarak Del'deki saraya gidiyordu. Şehirde yiyecek ne kadar kıt olsa da sarayın seçkin halkı asla aç kalmıyordu.

O güne kadar hiç kimse yiyeceğin nereden geldiğini bilmiyordu ama artık Lief biliyordu.

Yiyecek Yofarre'den geliyordu. Yofarre halkı bereketli topraklarında yiyecek yetiştirip toplamak için bütün güçleriyle çalışıyorlardı. Yofarre aşçıları leziz yemekler yapmak için gece gündüz çalışıyorlardı. Ama insanları, yaptıklarının sadece birazının keyfini çıkarabiliyordu. Geri kalanı Del'deki saraya götürülüyordu. Böylece bir zamanlarki Deltora hükümdarlarının, halkının sefaletinin farkında olmamalarını sağlıyorlardı. Şimdiyse Gölgele-
rin Efendisi'nin uşaklarını doyuruyorlardı.

Fareecy'ler halkına ihanet ediyordu. Gölgelelerin Efendisi'ne karşıymış gibi görünen Tom, aslında Gri Muhafızlar'ın dostuydu.

Lief'in içini bir öfke dalgası kapladı, ama Barda'nın aklı daha acil işlerdeydi.

"Bu arabadan çıkmamız lazım!" diye fısıldadı. "Şimdi, muhafızlar gitmişken. Lief, bir şey görebiliyor musun?"

"Hiçbir şey göremiyorum!" diye fısıldayarak karşılık verdi Lief.

Koşumlar şangırdadı. Kree yakında bir yerden ötmeye başladı.

"Bu tuhaf bir şey. Şu siyah kuş Yofarre'den beri bizi takip etti." dedi bir Fareecy'nin sesi.

“Öyledir.” dedi Tom.

Lief, Barda ve Jasmine saman örtülerinin altında kasıldılar. Tom daha önce Kree’yi görmüştü. Tahmin edecek miydi?

Tom boğazını temizledi. “Aklımdayken, size kötü bir habirim var. Yofarre’ye yaya dönmeniz gerekiyor. Geri dönüş için burada tuttuğumuz dinlenmiş hayvanlar çalındı... bazı üç kâğıtçı yolcular tarafından.”

“Biliyoruz!” dedi öfkeyle Fareecy’lerden biri. “Daha dikkatli davranman gerekiyor. Hayvanları dün geç saatlerde tepenin arkasındaki tarlaya geri dönmeye çalışırken bulduk. Eve doğru kaçmışlar ve yabancıları ön kapımızın dışında sırtlarından atmışlar.”

“Yabancılar şehrimize kötülük getirdiler.” dedi monoton bir sesle diğer Fareecy. “Ölümden kıl payı kurtuldular ve şu anda zindanımızdalar.”

“Öyledir.” dedi tekrar Tom, çok yavaş bir şekilde. Sonra sesi çok daha neşeli çıkmaya başladı. “İşte! Bu zavallı, yorgun muddlet’ler koşumlarından kurtuldular. Eğer onları tarlaya götürürseniz ben atlara koşumları takmayı bitireceğim. Sonra, belki, yola çıkmadan önce benimle bir maşrapa bira içersiniz.”

Fareecy’ler kabul ettiler. Kısa bir süre sonra Lief, Barda ve Jasmine muddlet’lerin uzaklaşan seslerini duydular.

Bir süre sonra Tom tekrar konuştu. Sanki atlarla konuşuyormuş gibiydi. “Eğer arabalardan fark edilmeden çıkmak isteyen biri varsa dükkânın yanındaki ağaçlara doğru koşsun. Tam zamanı. Zavallı Tom şu anda burada tek başına.”

Fareler Şehri

Mesaj açtı. Üç arkadaş zorlukla samanların arasından çıktılar ve tutulmuş adalelerine rağmen ağaçların siperine koştu. Tom başını kaldırıp bakmadı. Kendi kendine ıslık çalarak atları koşumlara bağlamaya devam etti.

Lief, Barda ve Jasmine saklandıkları yerden dükkân sahibini izlerken, adamın arabaya doğru gittiğini gördüler. Tom yere düşmüş samanları alıp yerlerine koydu, sonra elleri ceplerinde ağaçlara doğru yürüdü. Eğildi ve ot toplamaya başladı; sanki bunu atlar için yapıyordu.

“Bize, sana ait olmayan muddlet’leri sattın!” diye kızgınca söylendi Barda.

“Ah, şey...” diye mırıldandı Tom, başını kaldırmadan. “Zavallı Tom altına dayanamıyor. Bunu kendisi de kabul ediyor. Ama olanlar benim değil sizin hatanızdı. Size tavsiye ettiğim gibi soldaki yolu seçmiş olsaydınız hayvanlar evlerinin kokusunu asla almayacak ve kaçmayacaklardı. Şu andaki sorundan dolayı sadece siz suçlusunuz.”

“Belki biz suçluyuz.” dedi acı acı Lief. “Ama bizim tek suçumuz salaklık. Bununla beraber, sen bir yalancısın. Gölgelelerin Efendisi’ne isyan edenlerin tarafındaymış gibi davranıp her zaman onun uşaklarını beslemeye yardımcı oluyorsun. Gri Muhafızlar’a arkadaşınmış gibi davranıyorsun.”

Tom doğruldu, eline bir tutam ot aldı ve çatısından yükselen tabelaya çok gururlu bir şekilde baktı.

“Fark etmedin mi, dostum?” dedi. “Nereden bakarsan bak Tom’un ismi aynı görünür. Doğudan da batıdan da yaklaşırsan aynı. Dükkânın içinde de olsan aynı, dışında da olsan. Aynadan da görsen, kendi gözlerinde de görsen aynı. Buna iş denir.”

“İş mi?” diye atıldı Lief.

“Kesinlikle. Ben herkes için aynı Tom’um. Taraf tutmuyorum. İşim olmayan şeylere bulaşmıyorum. Yaşadığımız bu zor dönemde benimkisi akıllıca bir yaklaşım. Ve işin içinde çok para var.”

Gülümsedi, geniş ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıp ince yüzünü kırıştırdı. “Şimdi, size buradan hemen gitmenizi tavsiye ediyorum. İyice uzaklaşabilmeniz için sevgili arkadaşlarım

Fareler Şehri

Fareecy'leri elimden geldiği kadar burada tutacağım. Önce şu parlayan kırmızı kıyafetlerinizi çıkarın ama size yalvarıyorum onları burada bırakmayın. Başımı belaya sokmak istemiyorum.”

Döndü, arabalara doğru yürümeye başladı.

“Sen bir üçkâğıtçısın!” diye arkasından fısıldadı Lief.

Tom durdu. “Belki.” diye geriye bakmadan homurdandı. “Ama yaşıyorum ve zenginim. Ve benim sayemde bir gün daha sa-vaşacak kadar yaşayacaksınız.”

Otları uzatıp atları çağırarak yürümeye devam etti.

Üç arkadaşı kırmızı kıyafetlerle çizmeleri çıkarıp çantalarına tıktırmaya başladılar. Lief öfkeden köpürüyordu. Jasmine meraklı bir şekilde ona baktı.

“Tom bize yardım etti.” diye belirtti. “Niçin ondan daha fazlasını bekliyorsun? Birçok yaratık sadece kendini düşünür. O da onlardan biri.”

“Tom bir yaratık değil, bir insan.” diye patladı Lief. “Neyin doğru olduğunu bilmesi gerekir.”

“Sen bildiğinden emin misin?” diye sertçe karşılık verdi Jasmine.

Lief ona bakakaldı. “Bununla ne demek istiyorsun?” diye sordu Lief.

“Tartışma.” dedi bezgince Barda. “Gücünü yürüyüşe sakla. Geniş Nehir’e kadar çok yol var.” Çantasını kapatıp omzuna aldı ve ağaçların arasından ilerlemeye başladı.

“Önce Yofarre’ye dönmek zorundayız.” dedi Lief ve arkasından hızla ilerleyerek onu takip etti. “İnsanlara onlara yalan söylendiğini söylemeliyiz!”

“Öyle mi?” dedi sıkıntıyla Barda. “Onlara her şeyi anlatacak kadar hayatta kalabilirsek, ki muhtemelen kalamayacağız ve eğer bize inanırlarsa, ki inanacaklarını sanmıyorum, yüzlerce yıllık şablonu bir mucizeyle parçalar, Fareecy’lere isyan edip artık yiyeceklerini yollamazlarsa... ne olacağını sanıyorsun?”

“Gölgelerin Efendisi’nin yemek kaynağı kuruyacak.” dedi Lief.

“Evet. Ve sonra Gölğelerin Efendisi gazabını Yofarre’ye indirecek, isteğini halka uçkâğıt yerine zorla yaptıracak ve her yerde köşe bucak bizi aratacak.” dedi açık açık Barda. “Hiçbir şey kazanılmayacak ve çok şey kaybedilecek. Bu bir felaket olacak.”

Adımlarını büyüttü ve arayı açtı.

Lief ve Jasmine arkasından gittiler ama bundan sonra uzun bir süre konuşmadılar. Lief çok kızmıştı ve Jasmine’in aklı, paylaşmak istemediği düşüncelerle meşguldü.

13

GENİŞ NEHİR VE ÖTESİ

Zorlu bir yürüyüşle dört gün geçti. Lief, Barda ve Jasmine çok az konuşup olası bir düşmana görünmeden yollarına devam ettiler. Ama dördüncü gün öğleden sonra Geniş Nehir'in kıyısında durduklarında sonraki adımlarını çok daha dikkatli planlamaları gerektiğini fark ettiler.

Nehir derindi ve adı onu çok iyi tanımlıyordu. O kadar genişti ki karşı kıyıyı zor bela görebiliyorlardı. Önlerinde deniz gibi uzanan bir su kütlesi vardı. Ortada karşıya geçirebilecek hiçbir şey yoktu.

Bembeyaz olmuş, taş gibi sert tahta sandalın eski püskü kalıntıları yarı yarıya kuma gömülmüştü. Belki çok önceleri insanlar nehri bu bölümden geçiyor ve dinlenmeye giderlerken salları buraya çekiyorlardı. Ama buldukları kıyıda salları için odun bulacakları ağaçlar yoktu, sadece sazlık vardı.

Önlerinde uzanan su kütesinin karşısına bakarken Jasmine'in gözleri kısıldı. "Karşı taraf dümdüz." dedi yavaşça. "Orası ova ve üzerinden yükselen siyah bir şekil görüyorum. Eğer bu-

rası Fareler Şehri'yse, tam önümüzde duruyor. Yapmamız gereken tek şey..."

"Nehri geçmek." dedi sertçe Lief. Kendisini ince, beyaz kumun üzerine attı ve yiyecek bir şeyler bulmak için çantasını aradı. Tom'dan satın aldığı şeyleri çıkardı ve önüne küçük bir yığın yaptı. Onları neredeyse unutmuştu. Hepsine nefret dolu bir bakış attı.

Dükkânda ona çok ilgi çekici görünmüşlerdi. Şimdiyse ıvır zıvırdan başka bir şey değildi. Ateş yakmak için boncuklar. Fırınısız ekmek. Üzerinde 'Saf ve Temiz' etiketi olan bir toz. Işık baloncukları çıkarması gereken küçük pipo. Üzerinde soluk bir etiket olan, küçük, düz teneke kutu:

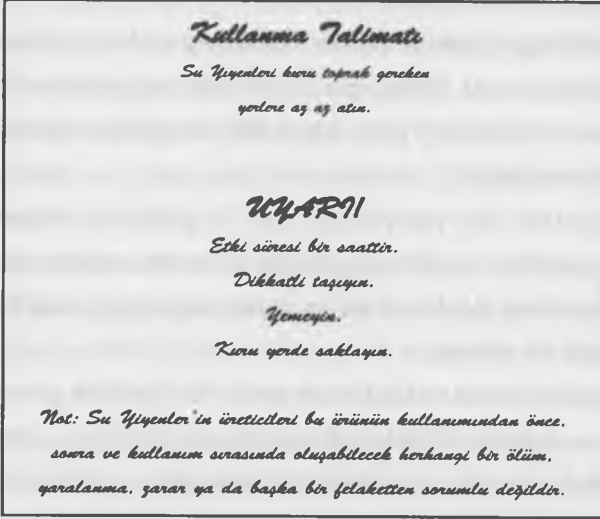
Tabii ki Tom'un bedava hediyesi. Hiç şüphesiz işe yaramaz bir şey, yoksa onu atmazdı. Lief tenekeyi çevirirken kendi kendisiyle alay etti.

"Yüzemeyeceğimiz kadar uzak. Tekneleri olan bir köy bulana kadar nehri takip etmemiz gerekiyor." dedi Barda. "Yolumuzdan uzaklaşıyor olmak kötü ama yapacak başka bir şey yok."

Fareler Şehri

“Belki de var.” dedi yavaşça Lief.

Jasmine ve Barda şaşkınca ona baktılar. Lief kutuyu kaldırdı ve arkasındaki yazıyı yüksek sesle okudu:

“Bu küçük teneke kutudaki şey her neyse, bir nehri kurutabilir mi, demek istiyorsun?” diye alay etti Jasmine.

Lief omuz silkti. “Ben hiçbir şey söylemiyorum. Sadece kullanma talimatını okuyorum.”

“Burada talimattan çok, uyarı var.” dedi Barda. “Ama bakalım.”

Berberce nehrin kıyısına gittiler ve Lief teneke kutunun kapağını açtı. İçinde minnacık kristaller vardı ve hiçbiri bir kum tanesinden büyük değildi. Kendini salak gibi hissederek kristallerden bir tutam aldı ve suya attı. Görüntülerini hiçbir şekilde değiştirmeden battılar.

Ve hiçbir şey olmadı.

Lief bir saniye bekledikten sonra hayal kırıklığıyla savaşıp sırtmaya çalıştı. “Bunu bilmem gerekiyordu zaten.” diye omuz silktilti. “Tom işimize yarar bir şeyi...”

Sonra bağırıp geriye sıçradı. Kocaman, renksiz, sallanan bir kütle sudan çıkmıştı. Onun yanında bir tane, bir tane daha belirdi!

“Bunlar kristaller!” diye heyecanlı bir şekilde bağırды Barda. “Suyu emiyorlar!”

Gerçekten öyle yapıyorlardı. Lief’in gözlerinin önünde büyüyüp yayıldılar ve nehri engelleyen kocaman, sallanan bir duvar oluşturdular. Aralarındaki su öylece kuruyup çamurlu, dar, dolambaçlı bir yol açtı.

Jasmine, Barda ve Lief nehir yatağına dikkatlice girip önlerinde uzanan yolda ilerlerken Kree şaşkınca ötüyordu. Sonra Lief önündeki suya bir çimdik kristal daha attı ve bir süre sonra nehrin yüzüne başka kütleler çıkıp onlar için yeni bir yol açılmaya başladı.

Geniş Nehir’i geçmek korkutucu ve tuhaf bir yolculuktu. Hepsinin de içinde nehri tutan, titreyen duvarlar yıkılırsa ne olacak, korkusu vardı. Kocaman bir su kitlesi onları yutacaktı. Kaçış yoktu.

Şişmiş Su Yiyenler dönüp durduğu için görüntüleri engelliyordu. Ayakları yumuşak çamura batıyordu. Lief onlar daha kıyıya ulaşmadan teneke kutudaki kristallerin biteceğinden endişelenmeye başladığı anda kıyı aniden önlerinde belirdi. Kuru, sert bir ovaya tırmanıyordu.

Fareler Şehri

Barda ve Jasmine'le beraber durup baktılar.

Ova, nehrin kıvrımındaydı. Üç taraftan suyla çevrilmişti. Bir zamanlar bereketli bir arazi olmalıydı. Oysa, şimdi sert ve kavrulmuş kili yumuşatan tek bir ot parçası bile yoktu. Göz alabildiğince uzanan arazide yaşayan ya da yetişen tek bir şey bile yoktu.

Ortasında, güneşin son ışıklarıyla koyu kırmızı parlayan kuleleriyle bir şehir vardı. Çok uzaktaymış gibi görünmesine karşın bir kötülük ve tehlike hissi, sanki içinden bir buharmış gibi yükseliyordu.

Sonunda nehirden ayrılarak çorak ovada ilerlemeye başladılar. Üzerlerindeki gökyüzü kızıl bir renkte parlıyordu. Lief aniden, tepeden bakıldığında sürünen, üç minnacık karıncaya benzediklerini düşündü. Tek bir darbe hepimizi öldürebilir. Daha önce kendini hiç bu kadar tehlikeye açık hissetmemişti.

Kree de bunu hissetmişti. Jasmine'in omzunda kımıldamadan durdu. Filli ceketinin içine girdi, sadece küçük burnu görünüyordu. Ama küçük arkadaşları bile Jasmine'e yardımcı olamadılar. Ayaklarını sürüyüp gitgide daha yavaş yürümeye başladı. En sonunda güneş ufukta batmaya başladığında ürperip durdu.

“Özür dilerim.” diye mırıldandı. “Bu çoraklık benim için ölüm gibi. Dayanamıyorum.”

Bembeyaz yüzü kararlıydı. Elleri titriyordu. Lief ve Barda birbirlerine baktılar.

“Daha şimdiden gece için durmamız gerektiğini düşünüyordum.” dedi Barda ama Lief bunun doğru olduğundan emin değildi. “Dinlenip yemek yemeliyiz. Şehrin karanlıkta girilecek bir yer olduğunu sanmıyorum.”

Emily Rodda

Beraberce oturdular ve yemeklerini çıkarmaya başladılar ama etrafta ateş yakacak odun yoktu.

“Şimdi Tom’un ateş yakan boncuklarını denemek için iyi bir zaman.” dedi Lief. Barda’yı taklit edip neşelenmeye çalışıyordu. Kararan ışıktaki, kavanozun üstündeki talimatı okudu. Sonra boncuklardan birini yere koyup çantasından çıkardığı kazmayla üstüne sertçe vurdu. Boncuk anında alev aldı. Lief bir tane daha ekleyip alevleri artırdı. Kısa bir süre sonra başka bir yakıt ihtiyacı olmayan canlı bir ateş vardı. Lief, kendinden memnun bir şekilde kavanozu cebine soktu.

“Anında rahatlık. Harika!” dedi içten bir sesle Barda. “Tom bir haydut olabilir ama en azından sattığı şeyler değerinin karşılığını veriyor.”

Vakit hâlâ erkendi ama Barda ve Lief stoklarını etrafa yaymış ne yiyeceklerine karar vermeye çalışıyorlardı. Düz, beyaz Fırınsız Ekmek halkalarından birine su döktüler ve çabucak şişip bir ekmek somununa dönüşmesini izlediler. Ekmeği dilimleyip kızarttıktan sonra Raladin’den getirdikleri kuru dut, fındık ve balla beraber yediler.

“Bir ziyafet.” dedi kendinden memnun bir şekilde Barda. Lief, Jasmine’in gergin yüzünün rahatladığını görünce kendi de rahatladı. Umdukları gibi sıcaklık, ışık ve yiyecek onu rahatlatıyordu.

Lief omzunun üzerinden uzaktaki şehre bir göz attı. Kızıl ışık şimdi kulelerin arasında yavaş yavaş kayboluyordu. Şehir ovada sessiz, kasvetli, terk edilmiş bir enkaz gibiydi...

Fareler Şehri

Lief gözlerini kırıştırdı. Güneşin son ışıkları gözlerini aldatıyordu. Bir an için şehrin etrafındaki topraklar sanki suymuş gibi kımıldadı.

Tekrar bakınca şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Ova kımıldıyordu. Ama ortada rüzgârla eğilecek bir tek ot, toprağın üstünde uçusacak yaprak bile yoktu. Ama...

Sonra, aniden gördü. "Barda!" dedi kısık bir sesle.

Barda'nın başını kaldırıp sesindeki korkudan şaşırıldığını gördü. Konuşmaya çalıştı ama nefesi boğazında kaldı. Kımıldayan ovaya bakarken dehşet dalgaları üstüne doğru geliyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Jasmine, dönüp bakarak.

Sonra, o ve Barda beraberce bağırıp ayağa fırladılar.

Şehirden dışarı dökülüp, her yeri kaplayarak onlara doğru dalga hâlinde kaynayan bir fare seli vardı.

14

FARELERİN GECESİ

Binlerce fare, on binlerce fare! Lief aniden ovadaki toprağın niçin çorak olduğunu anladı. Fareler canlı olan her şeyi yemişlerdi.

Onlar gölgelerin yaratıklarıydı. Güneş, ovanın üstünde parlarken onlar yıkık şehirde saklanmışlardı. Ama şimdi çıkmış ve açlıktan kudurmuş hâlde yiyecek kokusuna doğru yarışıyorlardı.

“Nehre!” diye bağırdı Barda.

Canlarını dişlerine takarak koşmaya başladılar. Lief omzunun üstünden sadece bir kez geriye baktı. Gördüğü manzara, korkuyla daha da hızlanmasına yetmişti.

İlk fareler kamp ateşlerine ulaşmışlardı. Hepsi de kocamandı. Dalgalar hâlinde yiyecek ve yerlere saçılmış diğer eşyaların üstüne üşüşüp jilet gibi keskin dişleriyle hepsini çabucak yediler. Ama arkadaşları tam arkalarında, onların üstünden atlayıp ezdikten sonra kalan artıklar için birbirleriyle savaşmaya, içine düştükleri ateş yüzünden ciyaklayıp çılgınlıklar atmaya başladılar.

Fareler Şehri

Sonra binlercesi onların üstünden geçti, bir kısmı da parlayan siyah gözleri ve sürekli koklayan hassas burunlarıyla birbirine girmiş yığının etrafından birikti. Uzaktan Lief, Barda ve Jasmine'in kokusunu alabilir, sıcaklıklarını, yaşamlarını ve korkularını anlayabilirlerdi.

Lief ağrıyan ciğerleri ve nehre odaklanmış gözleriyle koştu. Su, güneşin son ışıklarıyla parılıyordu. Yaklaştı... yaklaştı...

Jasmine yanında, Barda da tam arkasındaydı. Lief soğuk suya dalıp nefes nefese gidebildiği kadar gitti. Yüzünü karaya döndü, pelerini vücuduna dolaşmıştı.

Farelerden oluşan, ciyaklayan gri dalga nehrin kıyısına ulaştı. Sonra gerçek bir dalga gibi kıvrılıp kırıldı ve suya daldı.

"Bize doğru yüzüyorlar!" diye bağırdı Barda. Kılıcını çekip suyun yüzüne çıkarmaya çalıştı. "Gökler aşkına, hiçbir şey onları durduramayacak mı?"

Jasmine çoktan hançerini sallayıp vahşice bağırmaya başlamıştı. Düzinelerce ölü fare dalgayla beraber uzaklaşıyordu. Onun yanında Lief ve Barda suyun üstünde kılıçlarını sallarken yaptıkları iş yüzünden nefes nefese kalmışlardı.

Etraflarındaki su köpük ve kanla girdaplar oluşturuyordu. Fareler hâlâ akın akın gelmeye devam ediyor, batan ölülerinin üstüne dişleriyle tırmanıyorlardı.

Acaba ne kadar dayanabileceğiz, diye düşündü Lief. Bizi yok etmelerinden önce ne kadar zaman geçecek?

Savaşırken akli da deli gibi çalışıyordu, kılıcının kabzasını tutan elleri uyuşmuştu. Nehrin diğer kıyısında güvende olacaklardı. Nehir ona olduğu kadar Barda ve Jasmine için de çok geniş-

Emily Rodda

ti. Kendilerini bu soğuk ve derin sulara bırakırlarsa asla hayatta kalamazlardı.

Önlerinde uzun bir gece vardı. Fareler güneş tekrar doğup ovaya ışığı getirene kadar saldıracaklardı. Binlercesi ölecekti ama yerlerini binlercesi alacaktı. Lief, Barda ve Jasmine yavaş yavaş güçten düşeceklerdi. En sonunda fareler üstlerine çullanacak, onlar suya batıp boğulana kadar ısırıp pençeleyeceklerdi.

Güneş batmış ve ova kararmıştı. Lief artık şehri göremiyordu. Tek görebildiği şey, deniz feneri gibi titreşen kamp ateşiydi.

İşte o anda ateş boncuğu kavanozunu cebine koyduğunu hatırladı.

Sol elini kılıcından çekti ve suya sokup ceketine daldırdı. Parmakları kavanozu kavradı ve yüzeye çıkardı. Üzerinden sular damlıyordu ama boncuklar hâlâ içinde şıkırdıyordu.

Kendisini korumaları için Barda ve Jasmine'e bağırıp ileri doğru atılırken kavanozun sıkı kapağını açtı. Kaskatı kesilmiş parmaklarıyla bir avuç dolusu boncuk aldı ve bütün gücüyle kıyadaki farelere doğru fırlattı.

Boncukların çarpmasıyla kocaman bir alev püskürdü. Ortaya çıkan ışık kör ediciydi. Yüzlerce fare ani ısıyla öldü. Arkalarındaki güruh ciyaklayarak yanan cesetlerden uzaklaştı. Sudaki yaratıklar birbirlerine karıştılar ve dehşetle kıvranıp Lief, Barda ve Jasmine'e doğru atıldılar. Uzun kuyrukları dönüp halkalar oluşturuyordu. Lief avuç avuç boncuklar atarak nehir boyunca ilerleyip ateş duvarının boyunu uzatırken, Barda ve Jasmine, Lief'le kendilerini korumak için fareleri kesip durdular.

Fareler Şehri

Kısa bir süre sonra nehrin kenarında uzun bir ateş şeridi oluşmuştu. Arkasındaki ova kaynıyordu. Ama Lief, Barda ve Jasmine'in durdukları yerde ise yalnızca dalgalanan sular vardı. Ölü fareler gelgitle uzaklaşırken artık yerlerini diğerleri almıyordu.

Birkaç saniye içinde, alev hattının altından ve üstünden su şapırtıları geldi. Ama mesafe, farelerin ulaşamayacakları kadar genişti. Hızlı akıntı, avlarına ulaşmadan çoğunu içine çekmişti ve canlı kalanların işini bitirmek çok kolaydı.

Böylece üç arkadaş bellerine kadar suyun içinde kalarak, uzun ve soğuk saatler boyu ateşten barikatlarının arkasında yorğun ama güvenli bir şekilde beraberce durdular.

Şafak en sonunda söktü. Donuk kızılık gökyüzünü boyadı. Ateş hattının ötesinden, hışırdayan yapraklar gibi itişip kakışma sesleri yükseldi. Sonra yok oldu ve ovanın üzerine büyük bir sessizlik çöktü.

Lief, Barda ve Jasmine suları yarararak kıyıya çıktılar. Elbise ve saçlarından akan sular, barikatların alevlerine damladıkça tıslama sesleri çıkıyordu. Hep birlikte titreşen korların üstünden geçtiler.

Fareler gitmişti. Nehir ve kamp ateşlerinin arasında, birbirine girmiş küçük kemik yığınlarından başka bir şey yoktu.

"Kendi ölülerini yemişler." diye mırıldandı Barda. Midesi bulanmıştı.

"Tabii ki." dedi normal bir şeymiş gibi Jasmine.

Soğuktan taşlaşmış bacaklarının üzerinde titreyerek duran Lief, saatler önce yemeklerini yedikleri yere doğru güçlkle yü-

Emily Rodda

rümeğe başladı. Barda ve Jasmine sessiz ve dikkatli bir şekilde onu takip ettiler. Kree üzerlerinde uçuyordu; kanatlarının sesi, derin sessizlik içinde kulaklara âdeta gürültü gibi geliyordu.

Ateşin küllerinin etrafında kalan tek şey üç tane parlak kırmızı kumaştı.

Lief güldü. “Fareecy’lerin elbise ve çizmelerini bırakmışlar.” dedi. “Göründüğü kadarıyla onları beğenmemişler. Neden acaba?”

“Belki kıyafetler hâlâ Delik’teki mantarların kokusunu taşıyorlar.” diye fikrini belirtti Jasmine. “Biz hiçbir şey hissetmiyoruz ama bizde bir farenin duyuları yok.”

Enkazda etraflarına bakındılar. Çantalarının kancaları, su tulumlarının kapakları, ışık köpükleri çıkaran pipo, bir iki düğme, biraz para ve içinde son Su Yiyenler’in bulunduğu teneke kutu, kemik ve korların arasında duruyordu. Yofarre’den getirdikleri kıyafetler hariç hiçbir şey farelerin iştahından kurtulamamıştı. Ne bir parça yiyecek kırıntısı, ne bir battaniye, ne de bir halat parçası.

“En azından canımızı kurtardık.” diyen Barda, hafif şafak rüzgârında titriyordu. “Ve üzerimize giyebilecek kuru giysilerimiz var. Onları beğenmiyor olabiliriz ama bizi burada kim görecektir ki?”

Islak elbiselerini yorgunluk içinde üstlerinden çıkardılar. Fareecy’lerin kırmızı elbise ve çizmelerini giydiler. Sonunda tekrar kuru ve sıcak elbiselerin içindeydiler. Oturup konmaya başladılar.

“Ateş boncukları kavanozu neredeyse boş. Bu ovada bir sonraki akşamı göremeyeceğiz.” dedi sertçe Barda.

Fareler Şehri

“Eğer gireceksek şehre şimdi girmeliyiz. Fareler hoşlanmadığına göre, bu tuhaf elbiseler bizi biraz koruyacaktır. Üstelik hâlâ ışık baloncukları üfleyen pipomuz var. Eğer bize anlatıldığı gibi çalışırsa, işe yarayabilir.”

Islak elbiselerini topladılar, kalan birkaç eşyalarını yerden alıp şehre doğru yürümeye başladılar.

Lief’in gözleri yorgunluktan seğiriyor, bacakları yüksek, kırmızı çizmeleri taşımakta zorlanıyordu. Önlerindeki yıkık kulelerin içinde, kaynaşmış birbirini yiyen farelerin olduğu düşüncesi içini dehşetle doldurdu. Görünmeden ya da parçalanmadan şehre nasıl gireceklerdi?

Ancak, ne olursa olsun oraya girmeleri gerekiyordu. Çünkü Deltora Kemerini, Lief’in belinde ısınmaya başlamıştı bile. Kayıp mücevherlerden biri kesinlikle bu şehirde gizlenmiş olmalıydı. Kemer bunu hissedebiliyordu.

15

ŞEHİR

Şehrin kuleleri başlarının üzerinde karanlık ve tehditkâr bir şekilde yükseliyordu. Büyük demir giriş kapıları çok önce yıkılıp paslanmıştı. Şu anda geride kalan tek şey, surlardaki bir delikti. Delik bir karanlığa açılıyordu. Karanlıktan farelerin korkunç sesleri ve pis kokuları yükseliyordu. Bu arada başka bir şey daha vardı. Çok daha kötü bir şey. Kadim bir kötülük; kindar, soğuk, korkutucu bir his.

Lief, Barda ve Jasmine, Fareecy eldivenlerini giymeye ve yüzleriyle başlarını Yofarre'den kaçarken taktıkları kırmızı kumaşla sarmaya başladılar.

“Nasıl bu kadar çok fare var anlamıyorum.” dedi Lief. “Farelerin hızlı ürediği doğru. Ayrıca karanlık ve pis olan her yerde daha da hızlı ürerler. Ama bu şehrin insanları nasıl olup da bu sorunu göremediler? Neden kaçmalarını gerektirecek kadar büyümeden onları yok etmediler?”

“Bu işte bir kötülüğün parmağı var.” Barda önündeki yıkılmış surlara ters ters baktı. “Gölgelerin Efendisi...”

Fareler Şehri

“Her şey için Gölgelelerin Efendisi’ni suçlayamazsın!” diye aniden patladı Jasmine.

Barda ve Lief şaşkınlıkla ona baktılar. Kızın kaşları çatılmıştı.

“Uzun süredir sesimi çıkarmadım.” diye mırıldandı. “Ama şimdi söyleyeceklerimden hoşlanmasanız da konuşacağım. Tom’un dükkânında gördüğümüz yabancı, yüzünde yara izi olan adam ova-daki dikenlerden bahsetti. Onlara Del kralının dikenleri dedi. Ve haklıydı!”

Gözlerini dikmiş, kıza bakıyorlardı. Jasmine derin bir nefes aldı ve hızla devam etti.

“Gölgelelerin Efendisi, Deltora’ya sadece on altı yıldır hük-mediyor. Ama ovayı dikenlerin kaplaması için bundan daha uzun süre gerekir. Büyücü Thaegan’ın Gözyaşı Gölü’ndeki büyüğü yüz-lerce yıl önce başladı. Yofarre halkı yüzyıllardır böyle yaşıyorlar. Ve bu kötü yerin halkı, uzun bir zaman önce burayı terk etmiş.”

Susup ters bir ifadeyle gözlerini ileri dikti.

“Ne demeye çalışıyorsun?” diye sabırsızca sordu Barda.

Kızın bakışları sertleşti. “Deltora’nın kral ve kraliçeleri on-lara olan güvene ihanet ettiler. Kendilerini Del’deki saraya kapat-tılar ve ülkeleri yok olup giderken onlar lüks içinde yaşadılar.”

“Bu doğru.” dedi Lief. “Ama...”

“Ne diyeceğini biliyorum!” diye atıldı Jasmine. “Bana on-ların daha önce Gölgelelerin Efendisi’nin uşakları tarafından alda-tıldıklarını söyledin. Görevlerinin sadece bu olduğunu düşünerek aptalca yasalara körlemesine itaat ettiklerini söyledin. Ama hiç

Emily Rodda

kimsenin bu kadar kör olabileceğine inanmıyorum. Bence bütün bu hikâyeye bir yalan.”

Barda ve Lief'in sesi çıkmadı. İkisi de Jasmine'in gerçeğe inanmasının çok zor olduğunu anlayabiliyorlardı. O, beş yaşından beri kendi başının çaresine bakmıştı. Güçlü ve bağımsızdı. Kendisinin bir başdanışmanın çektiği iplerle dans eden bir kukla olmasına asla izin vermezdi.

Hızla konuşmaya devam etti. “Deltora Kemerini yeniden oluşturmak için hayatlarımızı riske atıyoruz. Niçin? Deltora acı çekerken ve biz tehlikelerle yüzleşirken şu anda bile gizlenen kraliyet mirasçısına gücü geri vermek için çabalıyoruz. Ama gerçekten kral ve kraliçelerin tekrar Del'deki saraylarına gidip bize yalan söylemelerini ve daha önce yaptıkları gibi bizi kullanmalarını istiyor muyuz? Ben istemiyorum!”

Öfkeli gözlerle onlara baktı ve bekledi.

Barda kızgındı. Ona göre, Jasmine'in söyledikleri vatana ihanetti. Ama Lief farklı düşünüyordu.

“Ben de senin gibi düşünürdüm, Jasmine.” dedi. “Eski kralın anılarından nefret ettim. Ama onun ve oğlunun yararsız, tembel ya da sadece aptal olmaları ve onların mirasçısının buna değip değmeyeceği şu anda önemli değil.”

“Önemli değil mi?” diye bağırdı Jasmine. “Nasıl olur da...”

“Jasmine, ülkemizi Gölgeleğin Efendisi'nden kurtarmaktan daha önemli hiçbir şey yok!” diye araya girdi Lief. “Daha önce Deltora'da durum kötü olsa da insanlar en azından özgürdü ve sürekli korku içinde değildi.”

“Tabii ki!” diye bağırdı Jasmine. “Ama...”

Fareler Şehri

“Gölgelerin Efendisi’ni silahlarla yenemeyiz. Onun büyüleri çok güçlü. Tek umudumuz Adin’in gerçek mirasçısının tacağı kemer. Yani hayatlarımızı kraliyet ailesi için değil, ülkemiz ve insanları için riske atıyoruz! Bunu anlamıyor musun?”

Söyledikleri tam yerine oturmuştu. Jasmine duraksadı ve gözlerini kıırttı. Gözlerindeki ateş yavaş yavaş söndü. “Haklısın.” dedi tekdüze bir sesle en sonunda. “Öfkem asıl amacımızdan sapmama neden oldu. Özür dilerim.”

Artık başka bir şey söylemeden yüzüne ve başına kırmızı kumaşı sırdı. Sonra, elinde hançeriyle onlarla beraber şehre girdi.

Karanlık ve duvarları seslerle canlanmış bir labirente daldılar. Binlerce fare yıkık taşların çatlaklarından fırladı. Kuyrukları kamçı gibi şaklıyor, kırmızı gözleri parılıyordu.

Lief pipoyu çıkardı ve üfledi. İçinden parıldayan balonlar yükselip karanlığı, havada uçan minik fenerler gibi aydınlattı.

Büyük fare saldırısı yavaşlayıp şaşkın bir kalabalığa dönüştü, çünkü çoğu panik içinde ciyaklayarak ışıktan kaçıyor.

En cesurları yerdeki gölgelerden fırlayıp yabancıların ayaklarına yapışarak bacaklarına tırmanmaya çalıştılar. Ama yüksek, kaygan çizmeler ve düz, kalın, kırmızı giysiler birkaç tanesi hariç hepsinin işini gördü. O birkaç tanesini Lief, Barda ve Jasmine eldivenli elleriyle silkelediler.

“Bu kıyafetler bizim amacımız için yapılmış olmalılar.” diye mırıldandı Barda, güçlkle ilerlerken. “Onları giymiş olmamız çok büyük bir şans.”

Emily Rodda

“Tom’un bize bu pipoyu vermesi de büyük bir şans.” dedi Lief. Ama konuşurken de bir yandan merak içindeydi: Acaba bütün bunlar sadece şans mıydı? Ya da... başka bir şey mi? Bu büyük yolculuklarında, daha önce adımlarının görünmeyen bir el tarafından bir şekilde yönlendirildiğini hissetmemiş miydi?

Tiksintiyle üprererek güçlkle ilerlediler. Lief arada bir piposunu üfleyip yeni ışık baloncukları çıkarıyordu. Arkalarında kalan baloncuklar yukarılarında süzülüyor, çatıyı hâlâ desteklemekte olan kalasları aydınlatıyordu. Fareler bu kalasları kemirememişlerdi ya da belki de yememelerinin daha iyi olacağını biliyorlardı, çünkü onlar olmadan çatı çöküp şehri güneşe karşı korunmasız bırakacaktı.

Bütün şehir, kocaman bir bina gibiydi. Sonu yokmuş gibi gözükten taştan bir labirent... İçeride ne temiz hava, ne de ışık vardı. Görüldüğü kadarıyla buralarda şehirler böyle inşa ediliyor, diye düşündü Lief. Yofarre de aynıydı.

Her yerde, yok olan görkemin izleri vardı. Oymalar, yüksek kemerler, geniş odalar, küllerle dolu kocaman şömineler, büyük mutfaklar tozla kaplanmıştı.

Artık her yerde koşuşturan fareler vardı.

Lief’in ayağı yuvarlanan bir şeye çarptı. Almak için eğildiğinde fareler eldivenlerine atıldılar.

Süslemeli bir kadeh. Gümüş olsa da, geçen yılların izleri ve bakımsızlıktan lekelenip kararmış, diye düşündü. Kadehi elinde çevirince yüreği hopladı. Sanki ona uzun zaman önce evlerinden kaçan insanları anlatmıştı. Kadehe daha yakından baktı. Bir şekilde tanıdık görünüyordu. Ama neden?...

Fareler Şehri

“Lief!” diye homurdandı Barda. Sesi, ağzını ve burnunu kapatan kumaş yüzünden boğuktu. “Yürümeye devam et, sana yalvarıyorum. Pipo ışığının ne kadar süreceğini bilmiyoruz ve hava kararmadan önce güvenli bir yerde olmalıyız.”

“En azından farelerin olmadığı bir yerde.” diye ekledi Jasmine. Öfkeyle elleriyle omuzlarından kalçalarına kadar vücudunu silkeleyince, üzerine tırmanan fareler ciyaklayarak yere düştüler.

Yeni bir anı zihninde canlanıp Lief’i şaşırttı. “Öyle bir yer bulursak ‘Burada fare yok.’ diyeceğiz ve bu bir dua olacak.” diye mırıldandı.

“Ne?” diye terslenerek sordu Jasmine.

Şu anda bunu açıklayacak zaman yoktu. Lief kadehin sapını kemerine sokup yola devam etti. Daha sonra Jasmine ve Barda’ya söyleyecekti. Tehlikeden uzaklaştıklarında. Ne zaman?...

Yanıma gel, Del’li Lief.

Lief şaşkın bir şekilde etrafına bakındı. Bu da neydi? Kim konuşmuştu?

“Lief, sorun ne?” Jasmine’in sesi yanında olmasına rağmen sanki uzaklardan geliyordu. Lief, kızın şaşkın yeşil gözlerine baktı. Hayal meyal onun hiçbir şey duyamadığını fark etti.

Yanıma gel. Bekliyorum.

Bu ses Lief’in zihninde fısıldayıp duruyordu. Ne yaptığını bilmeden hızla ilerlemeye başladı ve körlemesine bu çağrıyı takip etti. Işık baloncukları önünde havada süzülüyor, yıkık duvarlarda, bir zamanlar meşalelerin yandığı paslanmış metal dirseklerde, yığınlar hâlindeki alet edavatın üzerinde parlıyordu. Fareler köşelerde birikmiş, çizmelerini pençeliyordu.

Emily Rodda

Şehrin merkezine doğru güçlükle ilerledi. Hava yoğunlaşmış, nefes almak iyice zorlaşmıştı. Belindeki kemer sıcaktan zonk-luyordu.

“Lief!” diye Barda’nın bağırdığını duydu. Ama ne dönebildi, ne de karşılık verebildi. Geniş bir geçide ulaşmıştı. Geçidin sonunda büyük bir kapı eşiği görünüyordu. İlerisinde her ne varsa mide bulandırıcı, ağır bir koku yayıyordu.

Kapı eşiğine geldi. İçerideki karanlıkta kocaman bir şey kı-mıldadı.

“Kimsin?” diye titrek bir sesle sordu.

Parçalayıp yakan bir tıslama sesi yükseldi.

Ben O’yum. Ben Reeah’ım. Yanıma gel.

16

REEAH

Karanlık. Kötülük. Korku.

Tir tir titreyen Lief, pipoyu ağzına aldı ve üfledi. Parıldayan baloncuklar yukarı doğru uçuşup, bir zamanlar kocaman bir toplantı salonu olan yeri aydınlattı.

Yankılanan yerin tam ortasında dev bir yılan tıslayarak yükseldi. Parlayan vücudunun, eski bir ağaç gövdesi kadar kalın olan halkaları zemini bir uçtan diğer uca kaplıyordu. Soğuk, donuk gözleri kadim bir kötülükle doluydu. Kafasında bir taç vardı. Tacin ortasında gökkuşağının bütün renkleriyle parıldayan bir mücevher duruyordu.

Opal.

Lief bir adım ilerledi.

Dur!

Lief bu kelimeyi zihninde mi duyduğunu, yoksa yılanın mı yüksek sesle tısladığını anlamadı. Kıvıldamadan durdu. Barda ve Jasmine arkasından geldiler. Onların derin bir nefes aldıklarını duydu ve silahlarını çekmek için hareketlendiklerini hissetti.

Elbisenin altındaki şeyi çıkar. Öteye at.

Lief'in parmakları yavaşça belindeki kemere gitti.

"Hayır, Lief!" diye Barda'nın fısıldadığını duydu. Ama o bu arada kemerin tokasıyla uğraşıp açmaya çalışıyordu. Hiçbir şey gerçek gibi gözükmüyordu, ona emir veren ses dışında.

"Lief!" Jasmine sert, bronz renkli elini hızla Lief'in bileğine atıp çekti.

Lief ondan kurtulmaya çalıştı. Ardından, ansızın sanki bir rüyadan uyanmış gibi oldu. Gözlerini kırıştırarak aşağı baktı.

Avucu altın rengi topazın üzerinde duruyordu. Demek zihnini temizleyen ve dev yılanın üzerindeki gücünü bozan buydu. Topazın yanındaki yakut parıldı. Artık kan kırmızısı değil, tehlikeyi gösteren pembeye dönüşmüştü. Ama yine de tuhaf bir güçle parlıyormuş gibiydi.

Dev yılan öfkeyle tısladı ve korkunç dişlerini gösterdi. Çatal dili dışarı çıkıp giriyordu. Lief iradesiyle oynandığını hissetti ama elini topaza daha da bastırıp yılanı karşı koydu.

"Niçin saldırmıyor?" diye fısıldadı Jasmine.

Ama artık Lief biliyordu. *Deltora Kemer'i'nden* bazı bölümler hatırlamıştı, yakutun güçleriyle ilgili bölümler.

● **Mutluluğun simgesi olan büyük yakut, kan gibi kırmızıdır. Etrafta kötülük kol gezdiğinde ya da şanssızlık sahibini tehdit ettiğinde rengi solar. Kötü ruhları uzak tutar ve yılan zehrinin panzehiridir.**

Fareler Şehri

“Yakutun gücünü hissediyor.” diye fısıldayarak karşılık verdi. “Bu yüzden dikkatini bana odaklamış durumda.”

Büyün güçlü, Del’li Lief, ama seni kurtaracak kadar güçlü değil, diye tısladı yılan.

Lief, yılanın iradesi zihnine saldırdığında tekrar sendeledi.

“Opal tacında.” dedi Jasmine ve Barda’ya. “Ben onun dikkatini dağıtırken elinizden geleni yapın!”

Arkadaşlarının uyarı fısıltılarını umursamayıp onlardan uzaklaşmaya başladı. Yılan sert ve soğuk gözlerle onu takip etmek için başını çevirdi.

“Adımı nereden biliyorsun?” diye sordu Lief. Topazı sıkı sıkı tutuyordu.

Bende geleceği gösteren mücevher var. Ben çok güçlüyüm. Ben Reeah’ım, efendimin seçilmiş kişisi.

“Peki, efendin kim?”

Krallığıma bana veren kişi. Gölgelemin Efendisi dedikleri kişi.

Lief, Jasmine’in sesini bastırıldığını duydu ama ona bakmak için dönmedi. Onun yerine, Reeah’ın bakışlarını karşılayıp zihnini boş tutmaya çalıştı.

“Çok uzun zamandır burada olmalısın, Reeah!” diye sendeli. “Çok büyük ve çok görkemlisin!”

Yılan gururlu bir şekilde başını kaldırıp tısladı. Lief’in düşündüğü gibi kibri boyu kadar büyüktü.

Bu şehrin altındaki mahzenlere ilk geldiğimde küçük bir solucandım. O zamanlar burada ağlayıp zırlayan bir insan ırkı yaşardı. Eğer bulsalar, cehaletleri ve korkuları yüzünden beni öldürürlerdi. Ama aralarında efendimin uşakları vardı ve onlar be-

Emily Rodda

ni bekliyorlardı. Beni karşıladılar ve güçlenene kadar yemem için bana fare getirdiler.

Lief gözünün kenarından bir an için Jasmine'i gördü. Çatıyı destekleyen sütunlardan birine tırmanıyordu. Dişlerini sıkıp zihnini ondan uzaklaşmaya zorladı. Reeah'ın dikkatinin kendine odaklanması ölümcül derecede önemliydi.

“Ne uşakları?” diye seslendi. “Kimmiş onlar?”

Onları biliyorsun, diye tısladı Reeah. Onun işaretiyle damgalılar. Ona hizmet karşılığı sonsuz hayat ve güç sözü aldılar. Beni kandırmak için onların kıyafetlerini giyiyorsun. Ama kanmadım.

“Tabii ki kanmadın!” diye bağırdı Lief. “Gerçekten zihnimi okuyup okuyamadığını anlamak için seni deniyordum. Başka kim, farelerin nerede bulunacağını, onların nasıl üreyeceğini ve tuzağa düşürüleceğini bilebilir? Onlar şehrin fare yakalayıcılarından başka kim olabilir ki? Bu zekice bir planmış.”

Evet, diye tısladı Reeah. O zamanlar çok az fare vardı. Krallığım, kaderindeki şansını henüz kazanmamıştı. Ama efendim, uşaklarını iyi seçmişti. Benim için gittikçe daha çok fare yetiştirdiler. En sonunda surlar onlarlar doldu, salgın hastalık yayıldı ve şehirdeki bütün yiyecekler tükendi. Sonra halk, fare yakalayıcılarına kendilerini kurtarmaları için yalvardı. Bu belaya neden olmanın aslında onlar olduğunu bilmiyorlardı.

Nefret dolu gözleri zaferle parıldadı.

“Demek fare yakalayıcılar gücü ele geçirdiler.” dedi Lief. “Fare istilasının insanların kendi kötülüğü yüzünden olduğunu ve kaçmak dışında yapacak hiçbir şey kalmadığını söylediler.”

Fareler Şehri

Evet. Nehrin ötesinde tekrar inşa edebilecekleri bir yere gittiler. Onlar gittiğinde, aşağıdan çıkıp krallığını ilan ettim.

Lief, Jasmine'in büyük yılanın kafasının tam yanında, salon boyunca uzanan kirişin üstünde yürümeye başladığını görmedi ama hissetti. Sessizlik Ormanı'ndaki dallarda yürüdüğü gibi kolay ve sessizce yürüyordu. Ama planı neydi? Hançerinin bu parlayan pulları parçalayabileceğini sanmadığı kesindi. Ve Barda neredeydi?

Büyük yılan huzursuzlaşmaya başlıyordu. Lief bunu hissedebiliyordu. Dili çıkıp giriyor, kafası ona doğru eğiliyordu.

“Reeah! Bu yeni şehir Yok Fare... Yofarre!” diye bağırdı. “Orayı gördüm. İnsanlar bir zamanlar ne olduklarını, nereden geldiklerini unutmuşlar. Farelerden korkuları, coşkularını yok etmiş. Fare yakalayanlara artık Farecy deniyor ve artık kutsal yasaları sürdüren rahiplere benziyorlar. Fare kuyruğu gibi kamçılar taşıyorlar. Hepsi çok güçlü. İnsanlar korku ve kölelik içinde yaşayıp efendinin amacına hizmet ediyorlar.”

Güzel, diye tısladı Reeah. Bunu hak ediyorlar. Artık öykünü anlattın Del' li Lief. Zavallı büyün, komik silahların ve kıvrak dilin beni eğlendirdi... Bir süre için. Ama şimdi gevezeliğin mide-mi bulandırıyor.

En ufak bir uyarı bile yapmadan saldırdı. Lief kendini korumak için kılıcıyla vurdu ama yılanın ilk hamlesi elinden silahı bir oyuncak gibi attı. Kılıç havada dönerek uzaklaştı.

“Jasmine!” diye bağırdı Lief. Ama Jasmine'in kılıcı yakalayıp yakalamadığına bakacak zaman yoktu. Yılan tekrar saldırmak üzereydi. Koca çeneleri açılmıştı, sivri dişlerinden zehir damlıyordu.

“Lief! Ateş boncukları!” Barda'nın sesi salonun diğer ucundan geldi. Canavara arkadan saldırmak için oraya kadar sürünmüş olmalıydı. Dev yılanın kuyruğu şakladı ve Lief dehşet içinde Barda'nın bedeninin bir sütuna çarpıp kımıldamadan yere yığıldığını gördü.

Ateş boncuklar. Lief çılgınca elini cebine atıp kavanozu buldu ve mümkün olduğu kadar çabuk davranarak düşmanın ağzının içine attı. Reeah ona göre çok hızlıydı. İğrenç kafası kenara çekildi. Kavanoz yanından geçip işe yaramaz bir şekilde sütuna çarptı ve alev yumağı şeklinde patladı.

Ve işte artık sadece Lief ve Reeah kalmıştı.

Sen benimsin, Del'li Lief!

Koca kafa inanılmaz bir hızla ileri fırladı. Sonraki anda dev yılan yükseliyordu, zaferi kazanmıştı. Lief'in bedeni çenesinin arasından sallanıyordu. Çatı kirişlerine doğru yükseldi, sıcak nefesi âdeta yakıyordu...

Seni bütün hâlde yutacağım. Seninle beraber büyünü de.

Bir dumanla birlikte çatı sesi yükseldi. Lief hayal meyal alevlerin kendisine ulaştığını, kirişlerin eski odunlarını yaladığını fark etti.

Ateş seni kurtaramayacak. Seni yuttuğumda bir nefeste onu söndüreceğim. Çünkü ben Reeah'ım, en güçlüsüyüm. Ben Reeah'ım...

Acı ve dehşetin baş döndürücü bulanıklığı içinde, gözlerini acıtan dumanın arasından Lief, Jasmine'in yanındaki bir kalasta dengede durduğunu gördü. Lief'in kılıcı kızın elinde sallanıyor-

Fareler Şehri

du. Jasmine yüzündeki kırmızı örtüyü çıkarıp atmıştı. Vahşi bir öfkeyle dişlerini gösterdi. Kolunu kaldırdı...

Ve kılıcıyla güçlü bir vuruş yapıp, canavarın boğazını bir uçtan diğer uca yardı.

Lief boğuk bir çığlık duydu. Yaratığın çenelerinin açıldığını hissetti. Düşüyordu. Hızla yere doğru yaklaşıyordu. Sert taşlar onunla buluşmak için hızla yaklaşıyordu. Ve sonra...

Hiçbir şey hatırlamadı.

17

UMUT

Lief inleyerek kımıldadı. Dudaklarında hoş bir tat vardı. Bir çatırtıyla birlikte parçalanma ve çiğnenme sesi, bir de uzaklardan gelen bağırtıları duyabiliyordu.

Gözlerini açtı. Jasmine ve Barda üzerine eğilmiş adını söylüyorlardı. Jasmine boynundaki bir zincire asılı küçük kavanozun kapğını açıyordu. Lief hayal meyal ona yaşam zambaklarının nektarının verildiğini fark etti. Bu onu kurtarmıştı. Belki de bir zamanlar Barda için yaptığı gibi onu tekrar yaşama döndürmüştü.

“Ben... ben iyiyim.” diye mırıldandı ve doğrulmaya çalıştı. Etrafına bakındı, salon titreşen gölgelerle doluydu. Ateş boncuklarının başlatıp yaydığı alevler, eski kirişler üzerinde gürldüyordu. Dev yılan yerde yatıyordu, cesedi onu kemiren farelerle kaplanmıştı. Duvarlardan ve kapıdan akın akın fareler geliyor, ziyafete ulaşmak için birbirleriyle savaşıyordu.

Yüzlerce yıl onları yedi, diye şaşkınca düşündü Lief. Şimdi de onlar onu yiyorlar. Ateşten korkmaları bile onları durdurmayacak.

Fareler Şehri

“Buradan çıkmamız gerekiyor. Dışarı!” diye bağıyordu Barda. Lief ayağa kaldırılıp Barda'nın omzuna atıldığını hissetti. Başını dönüyordu. Bağırarak istedi.. “Taca ne oldu? Ya opale?”

Ama sonra tacı Barda'nın elinde gördü. Bir oyuncak bebek gibi yanan koridorlarda onu taşıdı. Barda'nın sırtından atlarken duman yüzünden acıyan gözlerini kapattı.

Tekrar baktığında, şehrin kapısından karanlık ovaya doğru ilerliyorlardı ve Kree coşkuyla ötüp, onlarla buluşmak için süzülüyordu. Arkalarından müthiş bir çattırtı yükseldi ve şehrin çatısı çökmeye başladı.

Neredeyse nehre ulaşana kadar ilerlemeye devam ettiler.

“Ben yürüyebilirim.” diye zor bela konuşmayı becerdi Lief. Barda durdu ve nazikçe onu yere bıraktı. Bacakları titrerken ayakta dimdik durup yanan şehre bakmak için döndü.

“Seni tekrar iki ayağının üzerinde dururken göreceğimi hiç düşünmemiştim, dostum.” dedi neşeyle Barda. “Jasmine'in sayesinde düşünün...”

“Ya onun düşmesini sağlayacaktım ya da yılanın midesinde gözden kaybolmasını izleyecektim!” diye bağırdı Jasmine. “Sence hangisi daha iyi?”

Lief'in kılıcını ona geri verdi. Kılıç, ay ışığında parıltıya, üzeri hâlâ Reeah'ın kanı yüzünden siyahtı.

“Jasmine...” diye başladı Lief. Ama kız omuz silkerek dönüp Filli'yle meşgulmüş gibi yaptı. Lief, Jasmine'in kendine teşekkür edilmesinden utandığı için böyle davrandığını anladı.

“Ne dersin, burada kalmak güvenli mi?” diye sordu Lief. “Biraz önce vücudumdaki bütün kemikler kırıldığı için bu nehri geçebileceğimi sanıyorum.”

Barda başıyla onayladı. “Oldukça güvenli sanırım. Bir süre için en azından burada fare olmayacak.” Sırıtırken dişleri parıladı ve omzundan kalçasına kadar elini bedenine sürttü. “Brdayofarre.”

“Lief, yılan söylemeden önce Yofarre halkının bir zamanlar Fareler Şehri’nde yaşadığını nereden biliyordun?” diye sordu Jasmine.

“Ortada birçok ipucu vardı.” dedi bitkince Lief. “Ama belki de bunu bulmuş olmasaydım bağlantıyı göremeyecektim.” Kararmış kadehi belinden çıkarıp onlara uzattı.

“Bu, yaşam ve ölüm kartlarının kullanıldığı kadehin aynısı... Kutsal Yofarre Bardağı.” dedi Barda. Kadehi eline aldı ve merakla baktı. “İnsanlar şehirden kaçarken düşürmüş ve orada kalmış olmalı.”

Filli’nin küçük, siyah burnu Jasmine’in yakasından çıktığında Lief gülümsedi. “Filli’nin Yofarre halkını korkutmasına şaşmamalı.”

“O fareye hiç benzemiyor!” diye kızgınca bağırdı Jasmine.

“Küçük ve kürklü her şeyden nefret ediyorlar. Bu küçüklüklerinden beri onlara öğretilmiş bir korku olmalı.” dedi Barda.

Lief başıyla onayladı. “Yere yiyecek düşürme ya da kapaksız tabak bırakma korkusu gibi... Çünkü böyle şeyler bir zamanlar yüzlerce fareyi çekiyordu. Ya da salgın günlerinde sık sık olduğu gibi yiyeceğin bozulma korkusu. Böyle şeylere büyük dik-

Fareler Şehri

kat gösterme ihtiyacı yüzlerce yıl önceydi. Ama Fareecy'ler bu korkunun sürmesini, insanların kendilerine ve Gölgelelerin Efendisi'ne bağlanmasını sağladılar.”

Lief az önce yaşadığı korkunç şeyleri zihninden atmak için kısık sesle ve rasgele konuşuyordu. Ama Jasmine başını yana eğerek ona ciddi bir şekilde baktı.

“Aslında insanlar bu kurullarla doğmuşlarsa, geçmişlerini unutup her şeyi olduğu gibi kabul etmeleri mümkün.” dedi. “Ben buna inanmazdım. Ama şimdi aynı şeyi kendi gözlerimle görüyorum.”

Lief bunun Jasmine için, Deltora kral ve kraliçelerinin onun sandığından daha az suçlu olduklarını düşünmeye başladığını söyleme yolu olduğunu fark etti. Lief bu yüzden çok memnun oldu.

“Ama yine de.” diye hızla ekledi Jasmine. “Her zaman bir seçenek ve bozulacak bir anlaşma vardır. Korkmasına rağmen Tira bize yardım etti.” Jasmine duraksadı. “Umarım, bir gün onun için tekrar dönebilir ve onu özgürlüğüne kavuşturabiliriz. Eğer isterlerse hepsini özgürlüklerine kavuştururuz.”

“Öyle yapmak için bu bizim en iyi şansımız.” Lief kemeri çözdü ve ovanın sert zeminine serdi. Sonra Barda büyük opali tutan tacı ona uzattı.

Kemerin yanına gelince opal, taçtan Lief'in eline düştü. Birden zihni, alçak bulutlu bir gökyüzünün altındaki çorak kumlu bir arazi görüntüsüyle kaplandı. Kendisini sonu olmayan, dalgalanan kum tepelerinin arasında dururken gördü. Ve görünmeden yaklaşan bir korku hissetti. Dehşet içerisinde soludu.

Başını kaldırıncı Jasmine ve Barda'nın kendisini endişeyle izlediklerini gördü. Titreyen elleriyle mücevheri sıkıca tuttu.

“Unutmuşum.” dedi gülümsemeye çalışarak. “Opal, gelecekte anlar gösterir. Gözüktüğü kadarıyla bu her zaman için iyi bir şey olmayacak.”

Ne gördüğünü soracaklarından korkarak taş kemere sokmak için eğildi. Parmaklarının altındaki mücevherin, gökkuşağı renkleri sanki ateş gibi parlayıp yanıyordu. Aniden kalbinin atışı hızlandı, korku yavaş yavaş kayboldu ve yerini ürpertici bir sıcaklığa bıraktı.

“Opal aynı zamanda umudun simgesi.” diye mırıldandı Barda. Onu izliyordu.

Lief başıyla onaylayıp, elini dans eden renklerin üzerine bastırdı ve mücevherin gücünün içine akışını hissetti. Sonunda kafasını kaldırdığında yüzünde huzur dolu bir gülümseme vardı.

“Demek artık inanç için topaz, mutluluk için yakut, umut için opalimiz var.” dedi sakince. “Sonraki ne olacak acaba?”

Jasmine, kendisine doğru sevinçli bir ötüşle kanat çırpıp Kree için kolunu uzattı. Dördüncü taş hangisi olursa olsun kesinlikle bizi diğer üçünden daha kötü bir tehlikeye götürmeyecek.”

“Ya götürürse?” diye ona takıldı Barda.

Jasmine omuz silkti. “Karşımıza ne çıkarsa çıksın onunla yüzleşeceğiz.” dedi basitçe.

Lief, kemeri yerden aldı ve beline taktı. Tenine değince ısındı; sağlam, güvenli ve öncekinden biraz daha ağırdı. İnanç, mutluluk, umut, diye düşündü ve hissettikleri yüzünden gururlandırdı.

“Evet.” dedi. “Karşımıza ne çıkarsa çıksın onunla yüzleşeceğiz. Beraberce.”

YAZAR HAKKINDA

Emily Rodda iki erkek kardeşiyle birlikte Sidney'in kuzey kıyısında büyümüş, 1973 yılında Sidney Üniversitesi İngiliz Edebiyatı Bölümünü birincilikle bitirmiştir. Okuma sevgisi onun yayın dünyasına girmesine neden olmuştur. İlk kitabı 1984'te yayımlanmıştır. Resimli çocuk kitapları ve gençlik edebiyatı dalında birçok eseri ve ödülü vardır.

Deltora serisi, Avustralya Çocuk Kitapları Komisyonu tarafından beş kez ödüle değer görülmüştür.

Rodda, 1994 yılından beri tüm zamanını kitap yazmaya adanmıştır.